

שבתי אזכרה

מסורתנו השמורה לנו
החייב דריש אלעזר ברלנד שליט"א

פרשת

ויצא

תשמ"ה

אָנוּ הַיּוֹמָיִם

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר בְּמִלְוֶה מְלָכָה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ תּוֹלְדוֹת ל' מֶרַח־שָׁנָן א' דְּרָאֵשׁ חֲדָשׁ כִּסְלוֹ תַשַּׁפ"ה 2

שִׁיעוֹר יוֹם שְׁנֵי י"ז חֲשׁוֹן פ' חֵי שְׂרָה לֵאנֹשׁ מִטְבְּרִיָּה 14

שַׁבַּת חֵי שְׂרָה תַשַּׁפ"ה 41

שַׁבַּת תּוֹלְדוֹת תַשַּׁפ"ה 44

וְהַתְקַדְשֵׁתָם: דְּבָרִים חוֹצְבֵי לְהַבּוֹת אֵשׁ 47

הַפְּרָשָׁה: אִיפֹה שֶׁהַצְדִּיק נִמְצָא – שֵׁם הַר הַמּוֹרִיָּה 48

הוֹסְפוֹת מִמּוֹרֵינוּ הַרְבֵּי שְׁלִיט"א 51

הַתְּמוּנָה
בְּאִדְיֹבוֹת:
מִקּוֹשְׁרִים
לְצַדִּיק

שִׁיעוֹרִים

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר בְּמִלְוֶה מְלָכָה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ תּוֹלְדוֹת ל' מֶרַח־שָׁנָן א' דְּרָאֵשׁ חֲדָשׁ כִּסְלוֹ תַשַּׁפ"ה

שְׁמַבִּיא יֶלֶד עִם תְּאוּהָ, מְבִיא יֶלֶד עִם יֶצֶר הָרַע, הַיֶּלֶד יִהְיֶה בַעַל מוֹם, לֹא יִשְׁמַע, לֹא יִרְאֶה, יִהְיֶה חוֹלָה, יִהְיֶה חֶלְשׁ, כָּל הַחַיִּים יִהְיֶה עִם מַחְלוֹת. כִּי הַרְבֵּה מְאֹס אֶת הַדְּבָר הַזֶּה בְּתַכְלִית הַמְּאוּס.²

רִ"ז: מִי שֶׁיְּכֹוֹל לַעֲשׂוֹת פַּע זֵיא, פֹּאזְיָא, קָרְאוּ לְסִימְפוֹנִיּוֹת וּלְקוֹמְפוֹזִיזְיוֹת קָרְאוּ פֹאזְיָא בְּרוּסִית, בְּרוּסִית זֶה נִקְרָא פֹאזְיָא. מִי שֶׁיְּכֹוֹל לְהַגִּיד פַּע זֵיא...¹ כְּמוֹ שְׂאוּמֵר הַ"פְּלֵא יוֹעֵץ" שֶׁכָּל מִי

מִרְאֵי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

וּמֵאַחַר שֶׁאֵין אִשָּׁה אֵלֶּא לְבָנִים (תַעֲנִית לֹא אֵ כְּתוּבוֹת נט, ב) וְכֹל שְׁלֵמוֹת הוֹלֵד בְּמִדּוֹת וּבִדְעוֹת תְּלוּי בּוֹמֵן הוֹוֹג וּבְכּוֹנֵת הוֹוֹג, אֵי לֹאֵת לוֹ בְּכַח וְלוֹ בְּחִיל יִגְבֵר אִישׁ לְקִים מִצּוֹתוֹ דְּבַר בַּעַתּוֹ וַיִּתְאַמֵּץ בְּמִצּוֹתוֹ אִישׁ וְאַשְׁתּוֹ לְחֹשֵׁב מִחֲשֻׁבוֹת טְהוֹרוֹת זְכוֹת וְכוּרֹת, זֹר לֹא יִקְרַב בְּמִחֲשֻׁבוֹת שׁוֹם מִחֲשֻׁבָּה זֹרָה, כִּי קָרוֹב הוּא לְהִיּוֹת בַּעֲלִיתּוֹ בַּעֲלִית זְנוּת וּנְפֵשׁ הֵם חוֹבְלִים וּבְנִים זֹרִים יִלְדוּ רַעִים וְחַמְסִים וְטַפְשִׁים בְּנִים מִשְׁחִיתִים כָּל מוֹם בָּם. וְמוֹה יִתְאוּן אֲדָם חֵי כְּשִׁישׁ לֹו תְּרַבּוֹת

¹ חֵי מוּהַר"ן - אוֹת רַטֵּן
 (לֵב) עַל עֵינָי תְּכַמֵּת הַשִּׁיר וְהַמְלִיצָה הַנִּקְרָא בְּלִשׁוֹנֵם פֹּאזְיָא אֲמַר מִי שֶׁאֵינּוּ יְכוֹל פֹּא זֵיא [הֵינּוּ לְמֵאֵס בְּתַאֲוֹת הַמְשַׁגֵּל פְּרָאזְיָא] אֵינּוּ יְכוֹל פֹּאזְיָא. כִּי רוּעָה זֹנוּת יִאָבֵד הוֹן, וְאֵל תִּקְרֵי מֵהוֹנָה אֵלֶּא מְגֻרֹנָה נִמְצָא שְׁרוּעָה זֹנוּת יִאָבֵד אֶת הַקּוֹל וְהַשִּׁיר. וְעַל כֵּן מִי שֶׁאֵינּוּ יְכוֹל פֹּא זֵיא שִׁיחָה אֵצְלוֹ נִמְצָא וּפֹא וְאֵיזָה זֵיא שִׁתְּהִיָּה, יִהְיֶה אֵצְלוֹ נִמְצָא וּפֹא, אֵינּוּ יְכוֹל פֹּאזְיָא וְהַבֵּן:
² פֹּלֵא יוֹעֵץ אוֹת ז זֹוּג

כְּמוֹ צְרוּיָה, שֶׁהִיא הֵיטָה הַבַּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּלִי חֲטָא, וְכֵן אֲבִיגַיִל שֶׁהִיא הֵיטָה בַת שֶׁל הַנְּחֹשׁ. כִּי אָדָם לֹקַח שְׂדוּךְ — הוּא צָרִיךְ לְקַחַת רַק בַּת שֶׁל נָחֹשׁ, מְחַפְּשִׁים שְׂדוּךְ, שׂוֹאֲלִים: מִי אָבָא שֶׁלְךָ? דָּוִד — לֹא! זֶה מְבַטֵּל! מֹשֶׁה — מְבַטֵּל! אוֹלֵי נָחֹשׁ, נָחֹשׁ — כֵּן! נָחֹשׁ זֶה כֵּן! אִם אֶת בַּת שֶׁל נָחֹשׁ

אִז זֶה נִפְלָא. כָּל זֶה כְּתוּב בְּדָף יז בְּבַבְבָּא בְּתֵרָא³. (שְׁבוּ בָּנִים לֹא לומְדִים בְּבַבְבָּא בְּתֵרָא), כִּי כְּתוּב שָׁם שֶׁהַבַּת הִיא יוֹתֵר חֲשׂוּבָה מֵהַבֵּן, אִז הֵם לֹא רוֹצִים לְלַמַּד אֶת זֶה, כְּתוּב שָׁם שֶׁעַל הַבַּת מְקַבְּלִים מְאֵתִים — מִי שֶׁיִּבְשֵׁר עַל הַבַּת, קָם עֲמוּד כ⁴, זֶה הִיָּה הַדָּף הַיּוֹמִי שְׁבוּעָה שְׁעָבֵר, מִי שֶׁלְמַד, וּמִי שֶׁ[יִּבְשֵׁר עַל]

מִרְאֵי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

חוֹסוּ עַל קוֹנְכֵם וְעֲלֵיכֶם וְעַל נַפְשׁוֹת יוֹצְאֵי חֲלָצֵיכֶם וְהוֹדֵרוּ מֵאֵד, חֹזְקוּ וְאַמְצוּ לְהַתְקַדֵּשׁ בְּשַׁעַת תְּשׁוּמֵי.

³ בְּבַבְבָּא בְּתֵרָא יז ע"א

תְּנוּ רַבְנָן אַרְבַּעַה מֵתוּ בַעֲטִיּוֹ שֶׁל נָחֹשׁ וְאֵלּוּ הֵן בְּנִימֵין בֵּן יַעֲקֹב, וְעַמְרָם אֲבִי מֹשֶׁה, וְיִשְׂרָאֵל אֲבִי דָוִד, וְכִלְאֵב בֶּן דָּוִד, וְכוּלְהוּ גְמָרָא לְבַר מִישֵׁי אֲבִי דָוִד דְּמִפְרָשׁ בֵּיה [קָרָא] דְּכֹתִיב "וְאֵת עַמְשָׂא שֶׁם אֲבִשְׁלוֹם תַּחַת יוֹאֵב עַל הַצֶּבֶא וְעַמְשָׂא בֶן אִישׁ וְשִׁמּוֹ יִרְאֵה הַיִּשְׂרָאֵלִי אֲשֶׁר בָּא אֶל אֲבִיגַיִל בַּת נָחֹשׁ אַחֹת צְרוּיָה אִם יוֹאֵב". וְכִי בַת נָחֹשׁ הִיא? וְהֲלֹא בַת יִשְׂרָאֵל הִיא, דְּכֹתִיב "וְאַחִיוֹתֶיהֶם צְרוּיָה וְאַבִּיגַיִל" אֲלֵא בַת מִי שֶׁמַּת בַּעֲטִיּוֹ שֶׁל נָחֹשׁ. וּמִבְּאֵר שֶׁם רִש"י וז"ל: בַּעֲטִיּוֹ שֶׁל נָחֹשׁ - בַּעֲצַתוֹ שֶׁל נָחֹשׁ כְּלוֹמֵר לֹא הִי רַאיוֹן לְמוֹת אֵלֶּא שְׁנֹגְרָה גְזִירַת מִיתָה עַל כָּל תּוֹלְדוֹתָיו שֶׁל אָדָם הַרְאִשׁוֹן בַּעֲצַתוֹ שֶׁל נָחֹשׁ.

⁴ בְּבַבְבָּא בְּתֵרָא קמ, ע"ב

מִשְׁנָה... הָאֹמֵר אִם תִּלְדַּ אֲשֶׁתִּי זָכַר יִטוֹל מִנֵּה יִלְדָּה זָכַר יִטוֹל מִנֵּה נִקְבָּה מֵאֵתִים יִלְדָּה נִקְבָּה נוֹטֵלֵת מֵאֵתִים: גְּמָרָא (דָּף קמא, ע"א) לְמִימְרָא דְּבַת עֲדִיפָא לִיָּה מִבְּן וְהָא אֹמֵר ר' יוֹחָנָן מִשׁוּם רִשְׁב"י כָּל שְׂאִינוּ מִנִּיחַ בֶּן לִיּוֹרְשׁוֹ הַקָּב"ה מֵלֵא עֲלִיו עֲבֵרָה שְׁנֹאמֵר וְהַעֲבֵרְתֶּם אֶת נַחֲלָתוֹ לְבָתוֹ וְאִין הַעֲבֵרָה אֲלֵא עֲבֵרָה שְׁנֹאמֵר יוֹם עֲבֵרָה הַיּוֹם הַהוּא לְעֵינֵי יְרוּשָׁה בֶּן עֲדִיף לִיָּה לְעֵינֵי הַרוּחָה בְּתוֹ עֲדִיפָא לִיָּה

רַעָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ גָּבַר עַל חֲטָאֵיו שֶׁהוּא גּוֹרֵם רַעָה לְעַצְמוֹ. וְזוֹ רַעָה חוֹלָה וְאַכְזִרְיוּתָא גְדוּלָּה יוֹתֵר מִשׁוֹחֲטֵי הַיִּלְדִּים, וְאִם הִיוּ יוֹדְעִים הַבָּנִים שֶׁהוּא גְרָמָא לָהֶם בְּנוֹקִיָּם הִיוּ צוֹעֲקִים מֵרָחַק עֲלָיו בְּאִמּוֹ, לְמַה עֲכַרְתָּנוּ וּבַעֲוֹן חוֹלְלָתָנוּ. וְכִי יִשְׂאֹר אֶת עוֹנֵם, אִבּ וְאִם נוֹטֵלִים חֶלֶק בְּרֵאשִׁי, כִּי הֵם אֲבוֹת הַטְּמֵאָה וְאִין עַל הַבָּנִים כָּל כֵּךְ אֲשַׁמָּה, כִּי מֵאַחֵר שֶׁהִיִּסוּד רַעוּעַ וְהַשְׂרֵשׁ רַע וְהַקְּלָפָה בְּנַפְשׁ לוֹטָה מֵהַ יַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הַבֵּן וְלֹא יִחְטָא, כִּי נַפְשׁ רַשָּׁע אוֹתָהּ רַע, וְצָרִיךְ עֲמֹל וְטָרָח וְיִגְעִיָּה רַבָּה כְּלִי הָאֵי, וְאוֹלֵי יוֹכֵל לְהַפְּךָ טַבְעוֹ וּמוֹצָא הַרַע.

לֹא כֵן לְקִדוּשֵׁי הַמִּקְדָּשִׁים מִצוֹתֶם בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה כֹּדֵת מֵהַ לַעֲשׂוֹת, אוֹכְלִים פְּרוֹת בַּעוֹלָם זֶה שִׁישְׁמָחוּ בְּיוֹצְאֵי חֲלָצִיָּהם בְּהִיּוֹת פְּרִים קֹדֶשׁ הַלּוּלִים, אֲנָשִׁים חֲכָמִים וְנִבְוִיִּם, שְׁלָמִים בְּמִדּוֹת וּבִדְעוּת, מְלֵאִים דַּעַת וְיִרְאֵת הַשָּׁם, שְׂאִין שְׂמַחָה לְאִישׁ בַּעוֹלָם גְּדוּלָּה מִזוֹ וְיִתְנוּ מַעֲדָנִים לְנַפְשָׁם לַעוֹלָם הַבָּא. מֵהַ נִדְבָר וְאִין הַפָּה, יוֹכֵל לְדַבֵּר רַעַת הָאָדָם שְׂאִינוּ נוֹהֵר לְהַתְקַדֵּשׁ בְּשַׁעַת תְּשׁוּמֵי, וְרַב טוֹב לְמִי שֶׁהוּא נוֹהֵר, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים, שִׁיָּהָ זֹרַעִם זֹרַע קֹדֶשׁ זֹרַע אֲנָשִׁים. הֵנָּה כִּי כֵן יוֹהֵר כָּל אִישׁ וְיוֹזִיר אֶת אֲשֶׁתוֹ וְאֵת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו וְאֵת כָּל הַסְּרִים לְמַשְׁמַעְתּוֹ בְּאִזְהָרָה גְּדוּלָּה, וְיִרִים כְּשׁוֹפֵר קוֹלוֹ לְפָנָיו חִילוֹ, אֵל יְבוֹשׁ וְאֵל יִכְלֵם מְלַדְבֵּר בְּדַבְרִים שְׁבִין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ לְכַבּוֹד אֵל וְקִדְשָׁתוֹ וְיוֹצֵחַ כִּי כְּרוּכִיָּא בְּאִמֵּר

מורינו הרב באמירת תיקון הכללי בזמן החייאה לר' שמעון שפירא זצ"ל

אֶת הַשְּׁלֶחַן וְהַכֶּסֶּאֹת, בַּשָּׁנִיָּה
הוֹפְכֶת אֶת הַכֶּסֶּאֹת עַל הַשְּׁלֶחַן,
תוֹךְ דְּקָה שׁוֹפְכֶת דְּלֵי מַיִם, הִיָּה
לְנוּ שְׁלֵשָׁה חֲדָרִים עֲנֻקִים, תוֹךְ
עֶשֶׂר דְּקוֹת כָּל הַחֲדָרִים הָיוּ כְּכֹר
שְׁטוּפִים, שְׁנֵי דְלָיִי מַיִם. מְגִיל

בֵּן — רַק מְנָה. הִבַּת תְּמִיד שְׁוָה
פִּי שְׁתִּים מֵהֵבֵן, כִּי הִבַּת עוֹשָׂה
הַכֹּל.

צְבִיָּה — הִיָּתָה בְּגִיל חֲמֵשׁ כְּכֹר
מְנָקָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת מִיַּד מְסֻדָּרֶת

❁ מראי מקומות והערות ❁

רבי יהודה אומר שהיתה לו בת ובכל שמה ...
(דף קמא, ע"ב) דתניא המבשרני במה נפטר
רחמה של אשתי אם זכר יטול מנה ילדה זכר
נוטל מנה אם נקבה מנה ילדה נקבה נוטל מנה
ילדה זכר ונקבה אין לו אלא מנה והא זכר
ונקבה לא אמר דאמר נמי אם זכר ונקבה נמי
יטול מנה אלא למעוטי מאי למעוטי נפל:

ושמואל אמר הכא במבכרת עסקינן וכדבר
חסדא דאמר רב חסדא בת תחלה סימן יפה
לבנים איכא דאמרי דמריבא לאחאה ואיכא
דאמרי דלא בנטא ביה עינא בישא אמר רב
חסדא ולדידי בנתן עדיפן לי מבני ואיבעית
אימא הא מני ר' יהודה היא הי רבי יהודה
אילימא רבי יהודה דבכל דתניא וה' ברך את
אברהם בכל רבי מאיר אומר שלא היה לו בת

חֲמֵשׁ עַד הַחֲתָנָה.

אַחֲרֵי זֶה הֵיטָה שָׂרָה תְּפַלִּינְסְקִי. שְׁפִיגִי [רוֹבִינְשְׁטִין] קָמָה חֲצוֹת כָּל לַיְלָה אִזּוּ הִיא לֹא יִכְלָה, אִזּוּ הִיא כְּבָר הִלְכָה לִישׁוֹן בִּי 20:00 וְהִיא קָמָה בִּי 24:00 הֵיטָה עָרָה עַד הַבֶּקֶר — שְׁעֵתִים הַתְּבוֹדָדוֹת שְׁעֵתִים תִּקְוֹן חֲצוֹת. וְאַחֲרֵי זֶה מִיִּרִי [אֵיק] גַּם אוֹתוֹ דְּבָר, עַד לִפְנֵי שָׁנָה הִיא הֵיטָה קָמָה חֲצוֹת כָּל לַיְלָה, עַד שֶׁהַשְּׂכָנִים מְלַמְטָה אֲמָרוּ שֶׁהֵם כְּבָר לֹא יִכּוֹלִים לְסַבֵּל אֶת הַרְעַשׁ שֶׁהִיא מְסַתּוֹכֶכֶת בְּבֵית, כִּי הִיא לֹא רָצְתָה לְהִרְדֵּם, הִיא לֹא רָצְתָה לְהִרְדֵּם, הִיא הֵיטָה הוֹלְכַת אָנָּה וְאָנָּה, וְהִיא גַּם הֵיטָה דוֹפְקַת אֶת הָרֵאֵשׁ בְּקִיר — כָּל הַבַּיִת הָיָה מְזוֹדְעוּעַ, אִזּוּ וְכִכָּה שֶׁהַסְּבָרְנוּ לָהּ שֶׁלְשֵׁטֶף כְּלָיִם יוֹתֵר חָשׁוּב מִחֲצוֹת וְיוֹתֵר חָשׁוּב מִמְּלִיגָה מְלָכָה וְיוֹתֵר חָשׁוּב מִרְקוּדִים עַד 5:00 בְּבֶקֶר, שׁוּם דְּבָר לֹא עוֹר, תְּמִיד הִיא הֵיטָה מִמְּשִׁיכָה בְּרְקוּדִים עַד 5:00 בְּבֶקֶר, וְהָיוּ קָמִים וְתִיקִין גּוֹמְרִים בִּי 8:00, כְּמוֹכֵן שֶׁהֵילָדִים לֹא הִלְכוּ בְּאוֹתוֹ יוֹם לְחִידָר, כִּי יִשְׁנּוּ כְּבָר מִ-9:00 עַד 21:00 יִשְׁנּוּ, עַד שֶׁהֵינּוּ צְרִיכִים לְהַפְסִיק, כְּמוֹ

שְׁעֵכְשׁוּ אֲנַחְנוּ בִּי 20:45 כָּלֵם יִהְיוּ בְּבֵית, כְּדֵי שֶׁבִי 22:00 כָּלֵם יִהְיוּ בְּמִטּוֹת, בִּי 6:00 צְרִיכִים לָקוּם הַכֵּי מְאַחֵר, שְׁמוֹנֵה שְׁעוֹת — זֶה לְשְׁמוֹנִים שָׁנָה, כָּל שְׁמוֹנֵה שְׁעוֹת שְׁיִשְׁנִים צְרִיכִים לְדַעַת שְׁזָה לְשְׁמוֹנִים שָׁנָה, אַחֲרֵי זֶה שְׁמוֹנִים שָׁנָה לֹא צְרִיכִים לִישׁוֹן, מִי שֶׁבִי 22:00 בְּמִטָּה וְקָם בִּי 6:00 — הַיּוֹם וְתִיקִין 6:20, אֲפָשֶׁר לְהַסְפִּיק אֶת הַנֶּזֶק, וְעוֹד לְנוֹחַ קָצַת עַד 8:00 וְעוֹד לְהַסְפִּיק אֶת הַהַסְעָה לְחִידָר, בִּי 7:55 יֵשׁ הַסְעָה.

אִזּוּ כָּל בֵּית הִיא צְרִיכָה לְדַעַת שֶׁהִיא מְגִיעָה מִיָּד מִיָּד בְּרַבֵּעַ לְתַשׁוּעַ, אַחֲרֵי מְלוּיָהּ מְלָכָה דְּבָר רֵאשׁוֹן הִיא הוֹפְכַת אֶת הַכְּפֹאוֹת עַל הַשְּׁלַחְנוֹת, אוֹ מוֹצִיאָה אוֹתָם מִהַחֲדָר, שׁוֹפְכַת דְּלֵי מַיִם בְּכָל חֲדָר, תּוֹךְ עֶשֶׂר דְּקוֹת הַבַּיִת כְּבָר מְצַחֲצַח כְּמוֹ בֵּית מִרְקַחַת.

הַיִּיתִי בָּא בִּי 23:00 מִהַיִּשִּׁיבָה מְשׁוּבוּ בָנִים, בִּי 23:00 כְּבָר הָיָה, בְּשַׁעָה 23:00 כְּבָר הָיָה הַכָּל מְצַחֲצַח, וְאַחֲרֵי זֶה שָׂרָה עֲשֵׂתָה אֶת זֶה, כִּי פִיגִי קָמָה חֲצוֹת וּמִיִּרִי קָמָה חֲצוֹת עַד הַיּוֹם אִזּוּ אֵי אֲפָשֶׁר לְדַרְשׁ מֵהֵם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

זֶה 45 ב"ן זֶה 52. אֵז כְּשֶׁהֵשֵׁם
 בְּרָא אֶת עֲתִיקָא הוּא לְקַח אֶת
 הַכֶּתֶר שֶׁל מ"ה וְעָשָׂה דוּכְרָא
 דְּעֲתִיק, וְאַחֲרֵי זֶה ה' רֵאשׁוֹנוֹת
 שֶׁל ב"ן וְעָשָׂה מִזֶּה נִקְבָּא דְּעֲתִיק,
 וְאַחֲרֵי זֶה אַרְיָה זֶה מִתְחַכְּמָה שֶׁל
 מ"ה — כָּל הַחֲכָמָה, וְהַנִּקְבָּא שֶׁל
 אַרְיָה זֶה מִהֵה' שְׁנִיּוֹת — ה'
 תַּחְתּוֹנוֹת שֶׁל הַכֶּתֶר. נִשְׁאָר לָנוּ
 הַבִּינָה, הַבִּינָה שֶׁל מ"ה נִשְׁאָר
 לְאַבָּא, אֲבָל הוּא רַק לֹקַח חֲצִי
 בִּינָה, הוּא אֵין לוֹ בִּינָה שְׁלֵמָה,
 הָאִישׁ הוּא רַק חֲצִי בִּינָה — אֵז
 אֶפְלוּ אִם יֵשׁ לוֹ טֵפֶה בִּינָה זֶה רַק
 חֲצִי, הוּא יַעֲשֶׂה הַמּוֹרִים, הוּא
 יֵשִׁים אֶת הַכֶּסֶף בְּהַמּוֹרִים.

בְּהַמּוֹרִים עוֹשִׂים — שְׁלֵשׁ
 פְּעָמִים מְרוֹיחִים וְאֵז מוֹכְרִים אֶת
 כָּל הַבֵּית בְּחֵמֶשׁ מְלִיּוֹן, וְאֵז הוּא
 מִבִּיא חֵמֶשׁ מְלִיּוֹן [יַמְפְּסִידִם].
 בְּהַתְחַלָּה הוּא מִבִּיא עֶשְׂרִי — זֶה
 נִהְפֵּךְ לְעֶשְׂרִים, אַחֲרֵי זֶה מֵאָה —
 נִהְפֵּךְ לְמֵאֲתִים. אֵז הוּא רוֹאֵה
 שֶׁהוּא כָּל פְּעַם מְרוֹיחַ, אֵז הוּא

אֵז כָּל בֵּית צְרִיכָה לְדַעַת שְׁאִירָה
 שְׁהִיא מְגִיעָה הַבֵּיתָה אֵז תּוֹךְ
 עֶשְׂרֵי דְקוֹת הִיא מְסִימַת לְשַׁפְּשֵׁף
 אֶת הַבֵּית לְצַחֲצַח אֶת הַבֵּית
 לְשִׁטֵּף אֶת הַבֵּית. אַחֲרֵי זֶה יֵשׁ
 עֲרָמָה שֶׁל כְּלִים, כִּי יֵשׁ עֲשָׂרִים
 אוֹרְחִים — אֵז זֶה עֲרַמַת כְּלִים עַד
 הַתְּקָרָה, אֵז שְׂרָה הֵיטָה רוֹחֲצַת
 אֶת הַכְּלִים עַד 3:00 בְּבִקְרָה,
 כְּשֶׁהֵינּוּ בָּאִים הֵינּוּ שׁוֹמְעִים
 אוֹתָהּ שְׂרָה, הִיא הֵיטָה שְׂרָה אֶת
 כָּל הַזְּמִירוֹת תּוֹךְ כְּדֵי שְׁהִיא
 שׁוֹטֶפֶת כְּלִים. וְהַיּוֹם כְּכֹר יֵשׁ
 בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֱלֹף מְשָׁרְתִים וְאֱלֹף
 עוֹזָרִים.

עַל כָּל פְּנִים הַבֵּת צְרִיכָה לְדַעַת
 שְׁהִיא פִי מְלִיּוֹן מִהֶבֶן, וְזֶה כְּתוּב
 בְּעֵץ חַיִּים, בְּעֵץ חַיִּים זֶה כְּתוּב
 דָּף צַד, כָּל אֶחָד יִסְתַּכַּל בְּעֵץ חַיִּים
 דָּף צַד שְׁתֵּי שׁוֹרוֹת מְלֻמְטָה⁵,
 שְׁהַבֵּת הִיא פִי מְלִיּוֹן יוֹתֵר מִהֶבֶן,
 זֶה פִי אֵין סוֹף מִהֶבֶן. כִּי הַחֲכָמָה
 שֶׁל הַבֵּת זֶה מִתְחַכְּמָה שֶׁל ב"ן,
 יֵשׁ שֵׁם מ"ה וְיֵשׁ שֵׁם ב"ן, מ"ה

❁ מֵרֵאשׁ מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

חֲכָמָה לְהִיוֹתָה דְמ"ה וְהֵבֵן זֶה. נִמְצָא א"כ כִּי
 כְּפִי הָאֲמַת שְׁנִיחֵן נִקְרָא חֲכָמָה לְבַד וְהֵם בְּחַי'
 ' רֵאשׁוֹנָה שְׁבַשֵּׁם וְלִפִּי שְׂאֵמָא גְדוּלָה לֵאמֹר
 קִין מֵאַבָּא מוֹג' בְּחַי'...

⁵ עֵץ חַיִּים - שְׁעַר יֵט פֶּרֶק ח מ"ב
 וְדַע כִּי אַבָּא וְאַמָּא עֲלֵאִין נַעֲשׂוּ אַבָּא מִן
 הַנִּקְבָּה חֲצִי בִינָה עֲלִיּוֹן דְמ"ה וְאַמָּא מִן הַזְּכָר
 חֲכָמָה כּוֹלָה דְב"ן אֵךְ נִקְרָא חֲכָמָה זֶה דְב"ן
 אַמָּא לְהִיוֹתָה בְּחַי' ב"ן וְבִינָה דְמ"ה נִקְרָא

אוֹמֵר עֲכָשְׁיוּ אֲנִי יִקַּח חֲמֵשׁ מִלִּיּוֹן — זֶה יִהְיֶה לְעֶשֶׂר. וְזֶה הֵם עוֹשִׂים אֶת זֶה בְּכוֹנָה, יֵשׁ "רוֹלְטָה" — הֵם יוֹדְעִים אֵיךְ לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה. וְאִזּוֹ הוּא מֵבִיא חֲמֵשׁ מִלִּיּוֹן וְהוּא נִשְׁאֵר בְּלִי בֵּית וּבְלִי דִירָה וּבְלִי אִשָּׁה וּבְלִי יְלָדִים, מִיָּד אֲשֶׁתּוֹ מִתְגַּרֶשֶׁת מִמֶּנּוּ.

כִּי הָאִישׁ הוּא רַק חֲצֵי בִינָה, אֲפֹלוּ בִינָה שְׁלֵמָה אֵין לוֹ, אָבֵל הָאִשָּׁה יֵשׁ לָהּ אֶת הַחֲכָמָה, אֶת הַחֲכָמָה שֶׁל ב"ן. כִּי אֶת הַה' רֵאשׁוֹנוֹת לוֹקַח עֲתִיק, וְהַה' שְׁנִיּוֹת לוֹקַח אֲרִיךְ נִשְׁאֵר לָהּ כָּל הַחֲכָמָה שֶׁל ב"ן, חֲכָמָה שְׁלֵמָה, הָאִשָּׁה זֶה חֲכָמָה שְׁלֵמָה מִמֶּשׁ. יֵשׁ פֶּה 25 נְשִׁים נִשְׂאוֹת, גָּמְרוּ בַחֲדָשׁ אֶחָד מֵה שְׁלוֹמְדִים בְּאַרְבַּע חֲדָשִׁים. הַרְבֵּה אָמַר שְׁאֵת כָּל הַחֲכָמוֹת

אֲפָשָׁר לְהַכְנִיס בְּיוֹם, אֲפֹלוּ בְּשָׁעָה⁶. בְּרָגַע שֶׁקָּרָאתִי אֶת זֶה הִרְגַּשְׁתִּי פֶשׁוּט חֲשַׁמֶּל, שׁוֹקֵר שֶׁל חֲמֵשׁ אֶלֶף וְאֵט, עַד הַיּוֹם אֲנִי מִרְגִּישׁ אֶת הַשׁוֹקֵר הַזֶּה, אֵיךְ שֶׁפָּתַחְתִּי סִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת בְּשִׁבְעֵי שָׁל פֶּסַח.

אֲנִי נִפְלַתִּי בְּפַח גְּדוֹל, אֲשֶׁתִּי מִגִּיל 16 יוֹדַעַת לְקוֹטֵי מוֹהֲרֵן בְּעַל פֶּה. כִּי אָחִיָּה קָבַל לְבַר מִצְוָה, הוּא לֹא פָתַח אֶת זֶה עַד הַיּוֹם, הֵיא כָּבֵר גְּמָרָה אֶת זֶה עֶשֶׂר פְּעָמִים, זֶה הֵיא כְּתָבָה עַל כָּל תּוֹרָה מְאָה פְּרוּשִׁים [בְּסִפֵּר "בְּאוֹר פְּנֵי מִלֵּךְ חַיִּים"], כָּל תּוֹרָה יֵשׁ פְּרוּשִׁים — מְאָה פְּרוּשִׁים עַל כָּל תּוֹרָה, וְכָל אֶחָד צָרִיךְ לְלַמֵּד אֶת הַפְּרוּשִׁים הָאֵלֶּה, אֵין כְּאֵלֶּה פְּרוּשִׁים בְּשׁוֹם מְקוֹם בְּעוֹלָם, כָּל הַבְּאוֹר הַלְקוֹטִים, כָּל הַפְּרַפְרָאוֹת

מִרְאֵי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

⁶ סִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת - מַעֲשֵׂה יג

עֵנָה שֶׁם אֶחָד וְאָמַר: אֲנִי חָכֵם יוֹתֵר מִכֶּם, כִּי אֲנִי חָכֵם כְּמוֹ הַיּוֹם. וְלֹא הִבִּינוּ שֶׁם מָה זֶה שְׂאוֹמֵר, שֶׁהוּא חָכֵם כְּמוֹ הַיּוֹם. וְאָמַר לָהֶם: כִּי כָל הַחֲכָמוֹת שֶׁלָּהֶם יְכוּלִים לְקַבֵּץ אוֹתָם, וְלֹא יִהְיוּ מֵהֶם רַק שְׂעָה אַחַת. אֵף עַל פִּי שֶׁכָּל חֲכָמָה וְחֲכָמָה הֵיא נִלְקַחַת מִיּוֹם אַחֵר, כְּפִי הַבְּרִיאָה שֶׁהֵיא בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. כִּי כָל הַחֲכָמוֹת הַנִּלְהֵם הֵם הַרְכָּבוֹת. (וְעַל כֵּן הַחֲכָמָה נִלְקַחַת מֵאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁהֵיא בּוֹ אוֹתוֹ הַבְּרִיאָה שֶׁמִּמֶּנּוּ הַהַרְכָּבָה) אֵף עַל פִּי כִּי יְכוּלִים עַל יְדֵי חֲכָמָה

לְקַבֵּץ כָּל אֵלוֹ הַחֲכָמוֹת בְּשַׁעַת אַחַת. אֲבֵל אֲנִי חָכֵם כְּמוֹ יוֹם שֶׁלֶם. (כָּל זֶה הַתְּפָאָר אוֹתוֹ הַחֲכָם הַאֲחֵרוֹן הַנִּלְהֵם) עֲנִיתִי וְאָמַרְתִּי אֵלָיו: (הֵינוּ זֶה הַכְּבֹד פֶּה הַנִּלְהֵם אֵמַר לְהַחֲכָם הַנִּלְהֵם) כְּמוֹ אִיזָה יוֹם? (הֵינוּ כְּמוֹ אִיזָה יוֹם אַתָּה חָכֵם) עֵנָה וְאָמַר: (הַחֲכָם הַנִּלְהֵם) זֶה, (הֵינוּ זֶה הַכְּבֹד פֶּה) הוּא חָכֵם מִמֶּנּוּ. מֵאַחֵר שֶׁשׁוֹאֵל כְּמוֹ אִיזָה יוֹם. אֲבֵל כְּמוֹ אִיזָה יוֹם שֶׁתִּרְצוּ אֲנִי חָכֵם. וְעַתָּה יִקְשֶׁה. מִפְּנֵי מָה זֶה שֶׁשׁוֹאֵל כְּמוֹ אִיזָה יוֹם, הוּא חָכֵם יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, מֵאַחֵר שֶׁהוּא חָכֵם כְּמוֹ אִיזָה יוֹם שִׁירְצָה.

סעיף, ללמד בחזקת קרקעות, זה רבי נתן שם מסביר את כל הענין.

ש'לכן כתוב בהיכל הב'רכה של'עתיד לבא י'ראו ש'חכמות הנ'שים יותר גדולה מחכמות הג'ברים — "חכמות נ'שים ב'נתה ב'יתה" [מש'לי יד, א], "חכמות נ'שים ב'נתה ב'יתה", אז זה חזקת קרקעות זה סוף חשן משפט חלק ב', פה, רבי נתן מסביר ש'על ידי א'מונה, ש'האשה יש לה יותר א'מונה מ'לאיש, ולכן על ידי א'מונה כל הד'ברים נעשים רק על ידי א'מונה, לכן כל ה-[] נעשין על ידי הקרקע, []. פי העקר זה א'מונה, פי זה א'מונה, ורק על ידי א'מונה א'פשר לקרב את הג'אלה,

לחכמה, ימי הנחל, מי הנחל, באבי הנחל, כל הפרושים ש'יש על לקוטי מוהר"ן — הרבנית כ'בר ע'ברה, היא עוברת את זה כל יום והיא ערה כל הלילה, היא לא ישנה בכלל, היא עוברת על כל הבאור הלקוטים ב'משך לילה ש'לם, א'פלו היא שואלת אותי שאלות באמצע הלילה.

אז כל אחד שמגיע הבייתה, היום א'נחנו גומרים ב'20:45, כ'בר כלם יהיו בבית, עוד חצי שעה כלם בבית. כל אחד צריך ללמד עם אשתו בחזקת הבתים בחשן משפט, בלקוטי הלכות, כל אחד צריך ללמד חזקת מקרקעות עם אשתו, כל יום איזה הלכה, איזה

וְעַל יְדֵי אֲמוּנָה מַחְזִירִים אֶת כָּלָם בְּתִשְׁבָּה, אֲנַחְנוּ לֹא חִבֵּד — שֶׁהֵם נוֹסְעִים עִכְשָׁיו לְאָבוֹ דְּאֲבִי וְנִרְצָחִים שָׁמָּה, עוֹשִׂים מְסִירוֹת נֶפֶשׁ קְדוֹשׁ הַשֵּׁם, עִכְשָׁיו הוּא [הַשְּׁלִיחַ ר' צְבִי קוֹגֵן, ה' יָקָם דְּמוֹ] נִמְצָא בְּהִיכַל שֶׁל רַבְּנֵנוּ. אָבֵל אֲנַחְנוּ, הַרְבֵּה אָמַר: [הַתְּחִיַת הַרְחוּקִים] זֶה רַק עַל יְדֵי אֲמוּנָה, רַק עַל יְדֵי הַשְּׂנִי טַפִּין שְׂבָאִים מֵהַצְדִּיק הָאֵמֶת. וְהַצְדִּיק הָאֵמֶת הוּא מְשַׁפֵּיעַ אֶת הָאֲמוּנָה, וְעַל יְדֵי אֲמוּנָה כַּמָּה שֵׁשׁ יוֹתֵר אֲמוּנָה — מַחֲיָה מֵתִים, מַחֲיָה מֵתִים זֶה לְהַחְזִיר אֶת כָּלָם בְּתִשְׁבָּה, בְּמָקוֹם שִׁיְהִיו שְׂבוּיִים וּשְׂבוּיּוֹת עִכְשָׁיו בְּחָאן יוֹנִיס בְּרַפְיָח — אִם הִיָּה לָנוּ אֲמוּנָה אִזּוֹ הִיָּינוּ יְכוּלִים לְהַחְזִיר אֶת כָּלָם בְּתִשְׁבָּה.

הַבַּת צְרִיכָה לְדַעַת מֵתֵמַטִּיקָה, צְרִיכָה לְדַעַת מָה שֶׁלְּמַדְנוּ עַל סוּקְרָטֵס וְעַל קוֹלוֹמְבוֹס⁷,

סוּקְרָטֵס הִיָּה גְדוֹל הַפִּילוֹסוֹפִים, הוּא אָמַר שֶׁ[ה-], וּבִסּוֹף הָאֲשִׁימוּ אוֹתוֹ בְּמִרְיָדָה, בְּמִרְיָדָה בְּמַלְכוּת, זֶה הִיָּה הַכֹּל שֶׁקָר, וְאִזּוֹ הוֹצִיאוּ אוֹתוֹ לְהַרְג — הִבִּיאוּ לוֹ כּוֹס שֶׁל רַעַל. הַתְּלַמִּידִים שֶׁחָדוּ אֶת הַשׁוֹמְרִים שֶׁלְּגַנֵּב אֶת הַכּוֹס שֶׁל הַרַעַל, הוּא לֹא הִסְפִים, הוּא אָמַר: אֲנִי לֹא מְסַכִּים, יֵשׁ תְּמוּנָה אִיךָ שֶׁהוּא שׁוֹתֵה רַעַל, לֹא אֲכַפֵּת לִי כְּלוּם, כָּל אֶחָד צָרִיךְ לִקְרֹא אֶת הַסְּפּוֹר.

וְאַחֲרֵי זֶה כָּמוֹ שֶׁרַבְּנֵנוּ מִבִּיא אֶת זֶה [בְּתַי מוֹהֲרֵן רַצ"ד], וְאַחֲרֵי זֶה (סוּקְרָטֵס) [קוֹלוֹמְבוֹס] גָּלָה אֶת אַרְצוֹת הַבְּרִית גָּלָה אֶת קְנֵדָה, אֶת אַרְצוֹת הַבְּרִית הוּא לֹא גָלָה, הוּא גָלָה רַק אֶת הַקְּאָרִיבִים וְאַחֲרֵי זֶה אֶת צְפוֹן קוֹלוֹמְבֵיָה, אֶת קוֹבָה הוּא גָלָה. בַּפַּעַם הַחֲמִישִׁית אָמְרוּ שֶׁהוּא מוֹרְד בְּמִלְךָ הוּא רוֹצֵה לְהַקִּים מְדִינָה לְעַצְמוֹ, הוּא רוֹצֵה

מֵרֵאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

⁷ חיי מוהר"ן - אות קצד

(י) אָמַר, מִי שֶׁמְגַלֵּה חֻכְמָה חֲדָשָׁה בְּעוֹלָם, הֵינּוּ אִיזָה חֻכְמָה חֲדָשָׁה מִחֻכְמוֹת חֲיוֹנוֹת שֶׁל זֶה הָעוֹלָם לְסוֹף אֵין אַחֲרָיוֹתוֹ טוֹב וְיֵשׁ לוֹ מַפְלָה עַל יְדֵי אוֹתוֹ הַחֻכְמָה בְּעַצְמָהּ שֶׁגָלָה, כָּמוֹ שֶׁמְצִינֵנוּ מִכַּמָּה חֻכְמֵי הָאֲמוֹת שֶׁהִמְצִיאוּ חֲדָשׁוֹת, כְּגוֹן קוֹלוֹמְבוֹס שֶׁגָלָה אַרְצוֹ אֲמֵרִיקָה וְלְסוֹף מֵת בְּשִׁלְשׁוּלָאוֹת מַחְמַת זֶה כִּי מְסָרוּ אוֹתוֹ בְּפְנֵי הַמֶּלֶךְ מַחְמַת זֶה כַּמְבָאָר

בְּסִפְרֵיהֶם. וְכֵן כַּמָּה חֻכְמִים שֶׁלָּהֶם כְּגוֹן זֶה שֶׁהִמְצִיאוּ תַּחְבוּלָה לְהַנְצִיל מִרְעָמִים לְסוֹף מֵת עַל יְדֵי הַרַעַם, וְכֵן אֶחָד הִמְצִיאוֹתוֹ מִרְאָה נִפְלְאָה לְסוֹף שֶׁרַפּוֹ אוֹתוֹ בְּשִׁבִיל זֶה. וְכֵן כַּמָּה מַעֲשִׂיּוֹת. וְכֵן אֲסִיקְרָטוֹס רֹאֵשׁ הַפִּילוֹסוֹפִים הַקְּדוּמוֹנִים, לְסוֹף הִמְיָתוֹ אוֹתוֹ בְּסֵם הַמָּוֶת מַחְמַת חֻכְמָתוֹ. וְכֵן כַּמָּה וְכַמָּה פִּילוֹסוֹפִים שֶׁהִמְצִיאוּ חֲדָשׁוֹת וְהִיָּה לָהֶם מַפְלָה עַל יְדֵי זֶה:

צריכים לדעת.

אחרי זה הנרי השמיני שהוא פתח את הפנסיה האנגליקנית ב־1547 הוא נפטר, והוא התחתן עם קתריין. וכל הנשואין של המלכים זה נשואין מאלצים, לא מתחתנים מתוך אהבה, מתוך הבנה, מתוך שרואים שזה מתאים, בכלל זה לא מתאים, היא יכולה להיות יותר קטינה והוא יכול להיות טפוש, כמו שאמרו ל[לואי ה־16]... כמו שעשתה מלכת צרפת היא היתה היא היתה הבת של מריה תרזה, מארי אנטואנט, אז היא היתה בת

לקחת את המלכות של מלך ספרד, אז לקחו אותו בשלשלאות, ואז הורידו אותו. אמר לו הרב חובל: אני אוריד אותך באחד החופים, באחד האיים בדרך. הוא אמר: אני לא רוצה, לא מאמינים לי, אני מעדיף למות. ואז הוא הגיע, עשו לו משפט, אמרו לו. ואז הוא היה במעצר בית עד 1506, אבל הוא עשה את זה ב־1492 הוא הצליח לחיות 14 שנה אחרי שהוא גלה את אמריקה. בסוף האשימו אותו שהוא מורד במלך, כל זה רבנו מביא, כל זה

וְלִכְל רְבִנֵי אֵיטְלִיָּה שְׁיִתְּרוּ לּוֹ אֶת הַחֲתָנָה, [על יד שיפסקו שהנשואין לא היו תקפים], יֵשׁ אֶת כָּל הַמְּכַתְּבִים בְּאַרְכִּיּוֹן, אָבֵל אַף אֶחָד לֹא הִתִּיר לּוֹ אֶת הַחֲתָנָה הַזֹּאת, אִזּוּ הוּא פָּתַח אֶת הַכְּנִסְיָה הָאֲנִגְלִיקָנִית. כָּל זֶה צְרִיכִים לְדַעַת לְקִרְא, יֵשׁ עֲכָשְׁיוּ עַד שֶׁהוֹלְכִים לִישׁוֹן אֲפֶשֶׁר לְעִבֹר עַל כָּל הַסְּפוּרִים שֶׁהֲרַבָּה מִבֵּיא כָּאֵין.

אִז כָּל אֶחָד יִקְרָא בְּבֵית [לְקוּשֵׁי הַלְכוּת] חֲזָקַת קַרְקָעוֹת ג, הוּא מְדַבֵּר עַל הָאֲתָרוֹג, עַל יִשְׁמַעְאֵל וְעֶשֶׂו.

עֲכָשְׁיוּ אֲנַחְנוּ לְמַדְנֵנו שְׁעֶשֶׂו הַתַּחֲתָן עִם מַחְלַת. אִז מָה הוּא אוֹמֵר: מַחְלַת — נִמְחַלוּ עֲוֹנוֹתֵינוּ. אָבֵל רַשׁ"י אוֹמֵר הַכֹּל הַפּוֹד, רַשׁ"י פִּעַם לְמַד בְּשׁוֹבוֹ בָּנִים אִז הוּא עוֹשֶׂה הַכֹּל הַפּוֹד, בְּמָקוֹם לְהַגִּיד 'נִמְחַלוּ עֲוֹנוֹתֵינוּ' הוּא אוֹמֵר שֶׁ"הַתַּחֲתָן עִם מְרַשַׁעַת", וְאַחֲרֵי זֶה בּוֹיִשְׁלַח שָׁם כָּתוּב "בְּשִׁמַּת" אוֹוֹ "בְּשִׁמַּת" [מִפְּרֵשׁ רַשׁ"י:] נִמְחַלוּ עֲוֹנוֹתֵינוּ. אִז מִיִּשְׁהוּ הַפּוֹד אֶת זֶה, (אוּ שְׁמִיִּשְׁהוּ הַדְּפִיס אֶת זֶה מְשׁוֹבוֹ בָּנִים... אֶתָּה הַדְּפִסָּתָ אֶת זֶה?...?) לְמָה הוּא אוֹמֵר שֶׁהַתַּחֲתָן עִם רַשַׁעִית? מַחְלַת —

11 וְהוּא (- לואי ה-16) הִיָּה בֶּן 16, אָבֵל כָּלָם יָדְעוּ שֶׁהוּא הַטַּפֵּשׁ שְׁבֻט־פְּשִׁים, שֶׁהוּא לֹא מִבֵּין כְּלוּם, הוּא לֹא קוֹלֵט, הִיא כְּבָר יָדְעָה בְּגִיל 11 חֲמֵשׁ שָׁפוֹת, [-] זֶה בְּכָלֵל לֹא מִתְּאִים, אָבֵל כְּדִי לְעֵשׂוֹת שְׁלוֹם בֵּין אוֹסְטְרִיָּה וְצָרְפַת בְּשִׁבִיל לְעֶצֶר אֶת הַמְּלַחְמָה הָיוּ צְרִיכִים לְחַתֵּן אוֹתָם.

אוֹתוֹ דָּבַר הִיָּה עִם הַנְּרִי הַשְּׁמִינִי שֶׁהוּא נִלְחַם עִם סְפָרְד, אִז עָשׂוּ שְׁלוֹם שְׁפָרְדִּינָנְד — הַבַּת שֶׁל פְּרִדִּינָנְד — קַתְרִין, וְאַלִּיזִבְטָה קְרָאוּ לָהּ [לְאִמָּה] (אַלִּיזִבְטָה) [אַיזְבֵּלָה], הֵם הָיוּ הַרְשָׁעִים הַכִּי גְדוֹלִים, גָּרְשׁוּ אֶת הַיְּהוּדִים מִסְּפָרְד, אָבֵל הַבַּת הַזֹּאת הַנְּרִי הַשְּׁמִינִי הוּא לֹא רָצָה אוֹתָהּ — בְּסוֹף הוּא גָּרַשׁ אוֹתָהּ. אָבֵל אֲצֵל הַקְּתוּלִים, אָפְלוּ שְׁמֵת־גָּרְשִׁים, אִז אֵי אֲפֶשֶׁר לְהַתַּחֲתָן עִם אִשָּׁה אַחֲרַת, הַקְּתוּלִים מַחְמִירִים יוֹתֵר מִהַיְּהוּדִים, הֵם רוֹצִים לְהִרְאוֹת שֶׁהֵם יוֹתֵר מַחְמִירִים, אִז אָפְלוּ שְׁאָדָם הוּא מְגַרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ עַד אִז שֶׁהִיא חַיָּה — אֵי אֲפֶשֶׁר לְהַתַּחֲתָן, אִז הוּא שֶׁלַּח מְכַתְּבִים לְמַהֲרִי"ק וְלִנְכַד שֶׁל הַמַּהֲרִי"ק

אֲבָל תִּתְּנֵי חֲמִשִּׁים אַחֲזוֹ לְגִט, אוֹ
אֶת כָּל הַכֶּסֶף...

אז כל החתונה [של עשו עם בתו של ישמעאל] הוא אומר זה היה קומבינה, שעל ידי זה הוא ישב עם ישמעאל. פי עשו היה הכי גדול בכבוד אב ואם, כִּנְה כבוד אב עוד לא היה, כִּנְה כבוד אב עוד לא היה ולא יהיה, לכן הם [בני עשו] חיים עד היום, הם שולטים בכל העולם, זה כבר 3,700 שנה. פי מציאת מצרים 3,300, 400 לפני יציאת מצרים נולד יצחק, וכל הספור התחיל שהם היו בגיל חמש, אז יצחק היה כבר בגיל שבעים וחמש, אז נוריד משלשת אלפים שבע מאות ושלשים — שבעים וחמש, אז עכשיו זה 3,655 שנים מהספור של יעקב עם הנזיד עדשים, שבאותו יום הוא [עשו] עשה חמש עברות, חמש עברות הוא עשה.

ויעקב לא מבין בשביל מה יצחק נותן לו (- לעשו) את הברכות, [עשו] הרשע הכי גדול בעולם. וזה סוד [שיצחק הולך לברך את עשו], לא מגלים את זה, (שובו בנים גלו את זה למישהו אני יודע, יש הדלפות, עכשיו יש משפטים על

נמחלו עונותיו! תגיד: מחלת — נמחלו עונותיו! בשמת היא מקטירה לעבודה זרה שיגיד "רשעית", אבל הוא הופך את הכל.

אז ה"משפיל לדוד" רבי דוד פארדו אומר: שבכלל החתנה זה היה הכל קומבינה, יש אנשים שמתחתנים עם [-] [אישה עשירה] נותנים לה בעיטה אחרי החפה, מגלגלים אותה מכל המדרגות, היא רצה לרבנות אומרת: בעלי אחרי החפה נתן לי בעיטה, העיף אותי מהמדרגות, גלגל אותי, אני רוצה גט עכשיו, השניה הזאת! אומר הבעל: בטח, אני מוכן לתת לה גט, אין בעיה — אבל יש לה שני מליארד בחשבון אז "פיפטי פיפטי" חמשים חמשים, מה זה, 'שויון'! (הוא הולך לקפלן והוא צועק שיון...) התברר שכל החתנה היה בשביל המליארד. וככה זה עד היום, אנשים מתחתנים, יודעים שיש הרבה כסף, ואחרי החתנה מביאים לה סטירה מגלגלים אותה מכל המדרגות, את רוצה גט? בסדר, תקבלי גט, בכבוד, אדרבה, הבעל עושה את רצון אשתו,

כְּמוֹ שְׁאֲנִי אוֹמְרַת לְךָ, "עָלִי קַלְלָתְךָ בְּנִי" [בְּרֵאשִׁית כו, ג.]. וַיַּעֲקֹב שָׁבוֹר בְּכֹזֶה שְׁבִירָה "לָמָּה אָבָא לֹא רוֹצֶה לְבָרֵךְ אוֹתוֹ?", (הִיא גִלְתָּה אֶת זֶה בְּסוּד, (הִיא לָהּ חִישָׁנִים כְּאַלְהָה, רִיחַ הַקֹּדֶשׁ, אֵץ קָרְאוּ לָזֶה רִיחַ הַקֹּדֶשׁ אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים לָזֶה חִישָׁנִים...), וְהִיא קָלְטָה אֶת כָּל הַשִּׁיחָה בֵּין יִצְחָק לְעֵשָׂו, וַיַּעֲקֹב הָיָה צְרִיף לְהִתְחַפֵּשׂ לְגַנֵּב — לְלַכֵּת כְּמוֹ גַּנֵּב, וְהוּא וְהוּא שָׁבוֹר בְּכֹזֵו שְׁבִירָה, וְאֵז הוּא זֹכֶה לְכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁהוּא יִשְׁלַט בְּעוֹלָם "יַעֲבֹדוּךָ עַמִּים וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְךָ לְאֲמִים" [שָׁם, כט] — אֶתְּהָ תַמְשַׁל בְּעוֹלָם, בְּמָקוֹם שֶׁיְהִיָּה עֵשׂוֹ.

אֵז כָּל הַחֲתָנָה הִיְתָה אַחֲרֵי כֹזֶה בְּרָכָה שֶׁהוּא מְקַבֵּל אֶת הַטָּל שֶׁל תַּחֲתֵית הַמַּתִּים, אֵז עֲכָשְׁיוֹ עֵשׂוֹ רוֹצֶה לְהִרְגֵא אֶת יַעֲקֹב, וְרִבְקָה אוֹמְרַת לוֹ: תִּבְרַח מִיַּד מִכָּאֵן לְפָנָי שֶׁהוּא הוֹרֵג אוֹתְךָ. אָבֵל הוּא לֹא יְכוֹל לְהִרְגֵא אוֹתוֹ כְּשֶׁאָבָא חֵי, אִי אָפְשָׁר, יֵשׁ פֹּה מְנִיעָה, יֵשׁ פֹּה מְנִיעָה, יֵשׁ לוֹ מְנִיעָה, יֵשׁ מְנִיעָה, יֵשׁ לוֹ שְׂאִיפוֹת וַיֵּשׁ לוֹ הוּא שׂוֹאֵף לְדַבְּרִים וְהוּא רוֹצֶה לְהִגִּיעַ לְדַבְּרִים גְּדוּלִים, אָבֵל הוּא לֹא יְכוֹל, יֵשׁ מְנִיעָה — אָבָא חֵי, אֵז

הַדְּלָפוֹת, הִיא פֹּה אֵיזָה הַדְּלָפָה, "מִי הַדְּלִיף אֶת זֶה" אֲנִי לֹא יוֹדַע בְּדִיּוּק. כִּי הִיא חִישָׁנִים, לְרִבְקָה אוֹלֵי הִיא פְּלֶאפוֹן, אֲנִי לֹא יוֹדַע אִם זֶה הִיא כְּשֶׁר, אֵז הִיא שְׂמָה אֶת הַפְּלֶאפוֹן בְּבֵית שָׁל בְּעֵלָה לְשִׁמְעַ אֶת הַשִּׁחוֹת שָׁלוֹ עִם מִי הוּא מְדַבֵּר...), אֵז הִיא קָלְטָה שֶׁהוּא מְדַבֵּר עִם עֵשׂוֹ וְהוּא רוֹצֶה לְתַת לוֹ בְּרָכוֹת, אֵז מִיַּד הִיא אֲמָרָה לְיַעֲקֹב: שְׁמַע, יֵשׁ כָּאֵן מִשֶׁהוּ, הָאָבָא חוֹתֵר נְגָדִי וְחוֹתֵר נְגָדֶךָ. [וַיַּעֲקֹב חוֹשֵׁב:] לָמָּה אָבָא נְגָדִי? לָמָּה אָבָא שׂוֹנֵא אוֹתִי? אִי אָפְשָׁר לְתַאֵר אֶת הַשְּׁבוֹרוֹן לִב שֶׁל יַעֲקֹב [שְׂאוּמִים לוֹ] "לָךְ תִּתְחַפֵּשׂ לְעֵשׂוֹ" — בְּשִׁבִיל מָה לְהִתְחַפֵּשׂ לְעֵשׂוֹ? אֲנִי לֹא רוֹצֶה לְגַנֵּב, אֲנִי לֹא גַנֵּב, מָה, אֲנִי הוֹלֵךְ לְהִיּוֹת גַּנֵּב עֲכָשְׁרִי? אֲנִי יְהִיָּה כְּמַתְעַתֵּעַ, וְהַבֹּאֵתִי עָלֶי קָלְלָה וְלֹא בְּרָכָה. [וְרִבְקָה אוֹמֵרַת לוֹ:] אֵינִי, אֵינִי מָה לְעֵשׂוֹת, אִם עֵשׂוֹ יְקַבֵּל אֶת הַבְּרָכוֹת אֶתְּהָ תִהְיֶה רְדוּף כָּל הַחַיִּים, אֶתְּהָ, וְהַבְּנִים, וְהַנְּכָדִים, יִגְרָשׁוּ אוֹתָם מֵעִיר לְעִיר וּמִמְדִּינָה לְמְדִינָה, כְּמוֹ שֶׁהִרְגוּ שֵׁשׁ מְלִיוֹן [אֲפִילוֹ שִׁיעֲקֹב קִיבֵל אֶת הַבְּרָכוֹת, אוֹי אִם יַעֲקֹב לֹא הִיא מוֹקֵבֵל אֶת הַבְּרָכוֹת אֵלֵא עֵשׂוֹ הִיא מִתְבָּרֵךְ] יְהִרְגוּ עֵשׂוֹר מְלִיוֹן עֲשָׂרִים מְלִיוֹן, לֹא יִשְׂאִירוּ יְהוּדִי אֶחָד בְּחַיִּים, כָּל פְּעַם יְהִרְגוּ אוֹתָם מִחֹדֶשׁ, תִּכְנֹס

חַתְנָה עִם מַחֲלַת הַבַּת שֶׁל יִשְׁמַעְעָל, וְיָבֵא יִשְׁמַעְעָל לְשִׁבְעַת בְּרָכוֹת, לְחַפְּהָ, יֵשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים בְּיַחַד וְיֵאָכְלוּ וְיִשְׁתּוּ עַד שֶׁהוּא יִשְׁכַּנֵּעַ אוֹתוֹ שֶׁיַּחֲסֵל אֶת אָחִיוֹן-שְׁלֵיִישְׁמַעְעָל - הוּא יִצְחָק], וְאָז הוּא יַחֲסֵל אֶת יִשְׁמַעְעָל וְאָז הוּא יַחֲסֵל אֶת יִצְקָב, שְׁלֹשָׁה צַפְרִים בִּירְיָה אַחַת.

מָה עוֹשִׂים? הוֹרְגִים אֶת הָאָבָא! אִזּוֹ יֵשׁ עֲצָה, קוֹרְאִים לָזֶה "יִצְרִיתוֹת", הַיּוֹם קוֹרְאִים לָזֶה "יִצְרִיתוֹת", הוּא הָיָה אָדָם יִצְרִיתִי, אִזּוֹ יֵשׁ מְנִיעָה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַרְגֵּךְ אֶת יִצְקָב כְּשֶׁהָאָבָא חַי - אִזּוֹ הוֹרְגִים אֶת הָאָבָא. אִיךָ הוֹרְגִים אֶת הָאָבָא? הוּא לֹא יִכּוֹל לְהַרְגֵּךְ אֶת הָאָבָא, אִזּוֹ הוּא יַעֲשֶׂה

שיעור יום שני י"ז חשוון פ' חיי שרה לאנש מטבריה

שדכן [של יצחק בנו], דבר ראשון זה להיות שדכן, הרב'ה היה שדכן⁸,

עכשיו אנחנו לומדים על [אליעזר אברהם אבינו שהוא היה

מראי מקומות והערות

שְׁבִימִים הַקּוֹדְמִים לְמִדְתִּי, נִפְל בְּדַעְתִּי שְׁפָסוּק (דניאל ז), "כְּרִסְיָהּ שְׁבִיבִין דִּי נוֹר" רֵאשֵׁי תְבוֹת שְׁדָכָן כִּי עַל יְדֵי הַכֶּסֶף נַעֲשִׂין שְׁדוּכִין כְּנ"ל, גַּם כְּרִסְיָהּ רֵאשֵׁי תְבוֹת רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה יוֹם כְּפֹר סְפוֹת. וְעַל כֵּן בְּשִׁמְיֵי עֲצָרַת

⁸ חיי מוהר"ן - אות פד וְרֵאשֵׁי שְׁמֵי שְׁהֵיָה חֲקוּק עַל הַכֶּסֶף כָּל צוּרוֹת שֶׁל כָּל בְּרוּאֵי עוֹלָם, וְכָל אֶחָד הֵיָה חֲקוּק עִם בַּת זוּגוֹ אֶצְלוֹ וּבְשִׁבְלֵי זֶה נַעֲשִׂין תַּכְרָה שְׁדוּכִים. כִּי כָּל אֶחָד מִצָּא נֶשֶׁם וְרָאָה בַּת זוּגוֹ. וּמֵאַחַר

השידוך, הוא אמר לאברהם אני לא מוכן ללכת, וחוזן מזה הרגו שם שני מיליארד שש מאות, הנה גמרא סנהדרין⁹, כתוב [שאברהם אבינו ואליעזר במלחמת אמרפל הרגו] 260 ריבוא, זה שני מיליארד שש מאות מיליון, [אז [כך] כתוב כאן (סנהדרין) דף צ"ה עמוד ב'. הנה מדרש תנחומא שכולם רצו להרוג אותו, [על שהרגו] 260 אלף ריבוא.

פה מדרש תנחומא בראשית, פרשת וירא¹¹, כתוב שממרא נתן

הרבה אומר אני משדך את כל השידוכים, ואליעזר רצה להיות שדכן, והוא היה נגד השידוך, שדכן נגד שידוך, כזה טירוף עוד לא שמענו, כזה שיגעון, הנה, נביא לכם את הרש"י, אתם צריכים ללמוד [חומש בראשית] פרק כ"ד עם הרש"י, אתם באים הביתה, [פרק כ"ד] זה כד, כ"ד זה הכד [של רבקה], 9 פעמים כד.

ואליעזר שהוא היה השדכן הראשון בעולם, הוא היה נגד השידוך, הוא אמר אני נגד

מראי מקומות והערות

50 אלף עם החיובאללה, כמה [מחבלים] שהרגו לא יגמרו אף פעם, כי כולם זה חיובאללה, כל לבנון, כל יום הורגים להם עשר אלף, ובאים עשרים אלף.

¹¹ מדרש תנחומא בראשית וירא

(ג) באלוני ממרא ולמה באלוני ממרא יתברך שמו של הקב"ה שאינו מקפח שכר של בריה שלשה אוהבים היו לו לאברהם ענר אשכול וממרא וכיון שאמר לו הקדוש ברוך הוא שימול הלך לקחת מהם עצה

הלך אצל ענר אמר כך וכך אמר לי הקדוש ברוך הוא א"ל ענר בעל מום רוצה אתה לעשותך שיהיו קרוביהן של המלכים שהרגת באין והורגין אותך ואין אתה יכול לברוח מפניהם

הניחו והלך אצל אשכול אמר ליה כך וכך אמר לי הקב"ה א"ל אשכול אתה זקן אם אתה תמול יצא ממך דם הרבה ולא תוכל לסבול ותמות

הניחו והלך אצל ממרא א"ל כך וכך אמר לי הקב"ה מה תיעצני א"ל ממרא בדבר הזה

וְזוּגָא דְמַטְרוּנִיתָא. וְשְׂאֵלְתִי מַה יְהִי פְּנִיָסְתִי וְאָמְרוּ לִי שְׂאֵלְתִי שְׂדָכָן וְהָאֵשׁ הַקִּיף סְבִיבוֹ: ⁹ סנהדרין צה ע"ב

אמר רב יהודה אמר רב בא עליהם סנחריב הרשע בארבעים וחמשה אלף איש בני מלכים יושבים בקרונות של זהב ועמהן שגלונות וזונות ובשמנים אלף גבורים לבושי שריון קליפה ובששים אלף אחוזי חרב רצים לפניו והשאר פרשים וכן באו על אברהם וכן עתידין לבוא עם גוג ומגוג במתניתא תנא אורך מחנהו ארבע מאות פרסי רחב צואר סוסיו ארבעים פרסי סך מחנהו מאתים וששים ריבוא אלפים חסר חד בעי אביי חסר חד ריבוא או חסר חד אלפא או חסר מאה או חסר חד תיקו תנא ראשונים עברו בשחי שנאמר וחלף ביהודה שטף ועבר אמצעיים עברו בקומה שנאמר עד צואר יגיע אחרונים העלו עפר בגליהם ולא מצאו מים בנהר לשתות עד שהביאו מים ממקום אחר ושתו שנאמר אני קרתי ושתיתי מים וגו'¹⁰ היום [במלחמה בלבנון] יש לנו מחבלים,

פה ילדים? מה? [אתה] שוחט ילדים, [כמו הסיפור שהיה עם ר' יעקב] גלינסקי, אז הגיע אחד מהק.ג.ב. [לביטו] אמר איפה השוחט ילדים? וגלינסקי היה הסנדק, והוא -) המוהל) היה השני השותף, ברוסיה צריך להיות [בכל בית] שני פתחים, חייב, שאם מגיע ק.ג.ב, תספיק לרוץ בפתח השני, אז המוהל מיד ברח, הוא ידע זה ק.ג.ב, [ור' יעקב גלינסקי נשאר, ואותו אחד מהק.ג.ב.] הוא דפק לו בדלת, נכנס אחד עם שלושה פלאפלים, ראש הק.ג.ב, [והוא] אומר אני רוצה את השוחט ילדים, איפה הוא? ר' יעקב גלינסקי אומר לא היה לא נברא, [אני לא מוהל], הוא (- הק.ג.ב) אומר: טוב, עכשיו אני אגיד לך את האמת, אני יהודי, נולד לי תינוק, אני צריך שימולו אותו, אז

לו עצה [על המילה], הוא צריך עצות? אברהם צריך עצות? מה הוא צריך יועצים? ה' אמר לך [ואברהם לא צריך שום חיווק או העצה כדי לקיים מאמר ה'], אלא ענר ואשכול אמרו לו שכולם יבואו להרוג אותנו "ביום השלישי בהיותם פֶּאָבִים" (בראשית לד, כה), [נקמה על מה שהרגו את קרוביהם במלחמה], אז כל הסיפור על שכם, שנדע שביום השלישי [למילה], זקן בגיל מאה, אז הוא שטפי דם, הוא ימות על המקום, [וממרא אמר שודאי יעשה לו ה' ניסים ולא יוכלו כל אומות העולם להזיקו אפילו שהוא יהיה חולה אחר הברית].

וחוץ מזה זה ברית ראשון בעולם, כתוב "בְּעֶצְם הַיּוֹם הַזֶּה" (בראשית יז, כג), [12] אז אמרו [לאברהם] לא ניתן לך למול פה בחברון, כי אתה מתחיל לשחוט

מראי מקומות והערות

המשיך למול, אבל יש שם שני מיליון מוסלמים [שגם מולים], אז אי אפשר [לעשות חוק נגד המוסלמים] אז היו צריכים לבטל את החוק, אותו דבר בשווייץ. בארה"ב מתו [מברית מילה] בתוך איוזה חודשיים שלושה ילדים, נפטרו, אז רצו להוציא חוק שאסור ברית מילה, אבל יש שם שני מיליון מוסלמים, אז אי אפשר, אז המוסלמים מגינים עלינו עכשיו [בוה שגם הם נימולים], אז בזכותם ביטלו את החוק נגד ברית מילה. על כל פנים הברית מילה הראשון בעולם...

אתה מבקש עצה הלא הוא שהצילך מכבשן האש ועשה לך כל הנסים והצילך מן המלכים ואלולי כחו וגבורתו היו הורגין אותך והציל רמ"ח אברים שבך ומקצת אבר אחד אתה מבקש עצה עשה כמצותו אמר הקב"ה יתברך אתה שנתת עצה שימול איני נגלה אליו אלא בתחומך הה"ד וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב פתח האהל כחם היום

¹² ברית ראשון, חותכים ילד בגיל שמונה ימים, עכשיו בגרמניה הוציאו חוק נגד מילה, לקחו את הרב של מץ לבית הסוהר כי הוא

מינוס 30.

[מורינו הרב מספר על עצמו:] בדיוק היינו ב[בזמן שהיה] מינוס 30 [בציון הקדוש באומן], התפוצצו לנו המשקפיים, כל הפלסטיק התכווץ, הזגוגיות יצאו מהמסגרות, אבל התפללנו, שאתה צועק תיקון הכללי אתה לא מרגיש כלום, אתה יכול לעמוד מינוס 30, להיפך, אתה מרגיש כזה חיות, כזה תענוג, אין לך תענוג יותר גדול מזה, להתענג על ה', אתה יכול לצעוק תיקון הכללי במינוס 30, ושברנו את הקרח זה היה מינוס 8, אז הצלחנו לשבור את הקרח מינוס שמונה.

עכשיו הם (- ר' יעקב גלינסקי ושותפו המוהל) שברו את הקרח, טבלו, הוא אומר זה כמו, הרגשנו כמו שאנחנו מתים, חשבנו שהנשמה פורחת לנו, מינוס 30 ברוסיה, אתה גם לא יכול להתלבש אחר כך, כי אתה כולך קפוא, לפני שאתה טובל אתה עוד יכול להזיז את האברים, אחרי זה אתה כולך רטוב הכל קרח, בקושי אפשר להתלבש אחר כך.

תבואו ביום זה וזה, ותעלו לקומה השלישית, תראו אשה יוצאת עם ארנק מהחדר, ככה זה הסיפור, אסור לדבר, רוסיה זה כל מילה ישר סיביר, וישר יריה בראש, [ולכן סיכמו מראש את הרמזים], תראו אשה יוצאת עם ארנק, תיכנסו לדירה, תמצאו תינוק שוכב שם, תמולו אותו, ובזה אתם פטורים מהמצווה, טוב (- ר' יעקב גלינסקי הסכים לבוא ולמול). והוא (- המפקד מהק.ג.ב) הולך.

הוא (- המוהל) חוזר אחרי שהוא ברח, השותף שלו ברח, והוא אומר לו תשמע היה פה ראש הק.ג.ב, והוא יהודי, [והוא רוצה שנבוא למול את בנו], הוא אומר לו זה הכל שטויות, אתה טיפש, אתה מאמין לשטויות, הוא רוצה לתפוס אותנו [באים למול תינוק], הוא רוצה לשים אותנו בכלא, לשלוח אותנו לסיביר, ר' יעקב גלינסקי אומר, לא, הפעם זה אמיתי, אני הרגשתי שזה אמיתי, הוא לא עובד עלינו, אנחנו נלך ביחד.

[ר' יעקב גלינסקי] הוא אומר: באותו בוקר טבלו בקרח, זה טבת, הכל קפוא שם, בטבת זה מינוס 30 במוסקבה, באומן אז יש יומיים

ככל ברית הוא היה מספר את זה ר' יעקב גלינסקי, עכשיו היה יארצייט שלו, לא מזמן, הוא היה בכל ברית מספר את הסיפור הזה על הברית מילה, איך מלו ילד במוסקבה, וככה היו מלים ילדים, והם היו באים לטיפת חלב, רואים שהוא מהול, אז זה נספר איך הוא פגש אחרי חצי שנה, עכשיו באים לטיפת חלב, באות אחיות רואות שהילד מהול.

על כל פנים אז בעלת הבית נגשת אליהם [אחרי הברית], אחרי שהיא סיבבה את הגב, והיא לא רצתה לראות איך שהם מלים, ואז היא

טוב, הם הולכים שם לרחוב במוסקבה, עולים לקומה השלישית, רואים אשה יוצאת עם ארנק, נכנסו לדירה, ראו תינוק עם 12 ביצים [שכרעל המילה], בחיים הם כבר לא אכלו ביצים, זה היה מלחמת העולם השנייה, פעם אנשים לא אכלו ביצים, ועכשיו ברוסיה אין ביצים, זה רק לק.ג.ב יש ביצים, אז 12 ביצים כנגד 12 שבטים, והם טועמים שם איזה ביצה לפני הברית, ובעלת הבית עומדת עם הגב, היא לא מסתכלת עליהם מהמטבח, והוא (- ר' יעקב גלינסקי) יושב סנדק.

לא יודעת כלום, וככה שחררו את אשתו, והוא אמר בכלל לא הייתי בעיר.

והוא אומר אני יודע שליהודים יהיה עוד מעט טוב, ויתחיל להשתנות הכל, אני רוצה שהילד שלי ידע שהוא יהודי, שיגדל בתור יהודי, [אמר את] זה ראש הק.ג.ב במוסקבה.

וככה יש אלפי סיפורים, שראשי הק.ג.ב היו מלים את הילדים, כולם היו יהודים, כל הק.ג.ב היו יהודים, כל ה[-] [החילים] שכבשו את ברלין זה היה יהודים, היה אחד בן ברוך, הבן שלו היה בשוכו בנים עשר שנים, אז הוא נתן לפוניבז' את הגבעה [עליה הם בנו את הישיבה], הוא היה עשיר, מיליונר, הוא בנה את כל בני ברק, הוא בנה הוא היה [גאון עצום], איינשטיין השני, הוא ידע את כל הנוסחאות, כל סודות האטום, והוא ברח [מרוסיה אחרי המלחמה], הוא כבש את ברלין, והניף את הדגל האדום (- של רוסיה) על הריכסטאג (- הקונגרס הגרמני), ואחרי זה הוא ברח ועלה לארץ ישראל, המון גנרלים ברחו אז,

אומרת תיקחו את הביצים הביתה, ואז היא רוצה להביא להם 12 כיכרות לחם, [אמרו לו ר' יעקב גלינסקי והמוהל אם] נלך ברחוב עם 12 כיכרות לחם ישר סיביר, למי יש כיכר לחם במוסקבה? עובדים 3 שעות לקבל כיכר לחם, פתאום 12 כיכרות, [אלא] תני לנו תלושים, אתם ק.ג.ב יש לכם תלושים של לחם, תביאי לנו 12 תלושים.

ואחרי חצי שנה הם פגשו אותו (- את מפקד הק.ג.ב. שהם מלו את בנו) ברחוב, הם לא הכירו [אותו], הוא הכיר אותם, הוא הכיר את הר' גלינסקי, האופיצר הזה, הק.ג.ב הגנרל הזה, הסרן הזה, אז הוא אומר להם תשמעו, אני יודע [ש]היום יהיה ליהודים רע, אבל עוד מעט יהיה להם טוב, אני רוצה שהבן שלי יהיה יהודי.

הוא (- הק.ג.ב.) אומר: ותדעו לכם אחרי זה באו הק.ג.ב, ובאו [עם התינוק] לטיפת חלב, אז אמרנו שאנחנו לא יודעים כלום [מי מל את התינוק], אני ברחתי מהעיר, ואשתי אמרה היא לא ראתה בכלל שמלים, היא לא ידעה, זה הסבתא שלחה את המוהל, היא

מהתיכון, רק משנה ברורה למדתי, עד שאמר לי הרב משיקובסקי [ראש ישיבת כפר חסידים] צריך גם ללמוד קצת גמרא, אבל את כל משנה ברורה עברתי.

דבר ראשון לומדים משנה ברורה, לפני הכל! אדם חוזר בתשובה, דבר ראשון משנה ברורה, לדעת הלכות שבת, הלכות ברכות, הלכות תפילת השחר, הלכות נטילת ידיים. דבר ראשון שנה שלמה רק משנה ברורה, אחרי זה אפשר להתחיל ללמוד קצת גמרא, קצת זהו... קודם לדעת את כל ההלכות, לשבת עם משנה ברורה משמונה עד שמונה.

היום הנץ זה 6:05 אז בשש וחצי כבר גומרים את התפילה, אוכלים ארוחת בוקר, נחים טיפה, ומשמונה עד שמונה יושבים ולומדים אז זה בדיוק 576,000 מלאכים, [שבכל שעה נבראים 48,000 מלאכים, כפי שיבאר החשבון במהשך, כפול 12 שעות זה 576,000], חסר לנו עוד 24,000 [להשלים לשש מאות אלף], (איפה נאכל את זה? אז אוכלים בורקס, אוכלים קצת קרפלק, היא עושה לנו

ואז הוא חזר בתשובה, והוא קנה את כל בני ברק, הוא נתן ל-] ברחוב יוחנן בן זכאי פינת ירושלים, הוא נתן להם את הבניין הזה, את האולם הזה, ולרב כהנמן הוא נתן את הגבעה [לבנות עליה את ישיב פונוביץ'], בתש"ד הוא התחיל לבנות את הישיבה - הרב כהנמן, בהתחלה הם (- בחורי ישיבת פונוביץ) למדו ב[בית כנסת] הליגמן, הרב כהנמן בהתחלה הוא למד בהליגמן.

הרבנית הייתה הולכת להתפלל שם בגיל שבע, אביה היה מחפש אותה כל לילה, כבר שבע, איפה את נמצאת, הוא חשב שהיא מסתובבת עם חברות לא טובות, הוא מצא אותה ב[בית כנסת] הליגמן, הליגמן זה פינת סוקולוב ירושלים, הם היו גרים בסוקולוב, והיא הייתה הולכת, מחכה שר' ניסים קרליץ יגמור את השיעור שלו, ר' ניסים קרליץ היה אומר את השיעור במשנה ברורה, הוא היה אומר שיעור, רק לומד משנה ברורה.

אני שנה ראשונה למדתי משנה ברורה, שנה ראשונה שבאתי לישיבה [בגיל] 17 וחצי, ישר

אם אנחנו עושים 12,000 כפול 4
 [אותיות במילה] זה 48,000 [אותיות]
 לשעה, כל עשר שעות זה 480
 אלף, עוד שעתיים זה [עוד]
 96,000, אם 48 לשעה זה 96
 [שעתים], אז אנחנו מוסיפים 96
 480, זה 576 אלף, חסר לנו 24
 אלף אותיות [להשלים ל600,000].

כל אות [של תורה או תפילה] זה
 מלאך, כל אות שאתה אומר!
 ברסלב, אנחנו לא חב"ד,
 עומדים בדיזינגוף, בכיכר
 דיזינגוף מניחים תפילין [לאנשים],
 ופוגמים בעיניים, אין דבר כזה,
 אנחנו צריכים לשבת במקום
 סגור, אנחנו לא יכולים לשבת
 על המרפסת, אלא לשבת במקום

קרפלך ולטקס ולביבות בחמש וחצי
 [במוצאי שבת] כבר אפשר להתחיל לאפות,
 היום בעשרים לחמש זה כבר שקיעה,
 בחמש וחצי זה כבר 50 דקות, אנחנו התחלנו
 רק בשמונה וחצי את מלווה מלכה, גמרנו
 בתשע).

אז חסר לנו 24 אלף, [ומבאר את
 החשבון] כי אם אנחנו עושים 200
 מילים בדקה, אז 60 דקות זה
 12,000 מילים בשעה, כפול
 ארבע אותיות בממוצע [למילה],
 יש [מילים עם] חמש אותיות שבע
 אותיות שמונה, הכי הרבה זה 13
 אותיות, "משפחותיהם", אפילו
 15, ויש [מילים רק] 2 [אותיות], אז
 ממוצע זה ארבע, [ולכן 200 מילים
 בדקה × 60 דקות = 12,000 מילים שעה] אז

[כלומר אנחנו לא מחזירים בתשובה בצורה כזו, אלא] הרב'ה אומר אתם יושבים [ולומדים], בתורה י"ד, כל אות [שלומדים] משהו חוזר בתשובה, כל אות שאומרים אותה בדחילו ורחימו, אנחנו רק יושבים ולומדים תורה 12 שעות, אחרי זה חצי שעה מעריב, שחרית זה שעה, מנחה זה רבע שעה, אז אדם מתחיל הודו בחמש, אז מגיעים 6 וחמשה לשמונה עשרה [בנין], שש וחצי כבר הולכים הביתה, אוכלים משהו, ארוחת בוקר, פת שחרית, ונחים חצי שעה, והולכים לישיבה או לכולל או לאיזה אולם בית כנסת, לומדים 12 שעות משמונה עד שמונה, שמונה מגיעים למעריב, ושמונה וחצי כבר גומרים מעריב, ואז הולכים הביתה לישון, חצות זה כבר 11, אם בעשרים לחמש זה שקיעה אז 20 דקות כבר צאת הכוכבים, עוד שש שעות [אחר צאת הכוכבים] זה 11, אז 11 באמרים תיקון חצות (מורינו הרב בשיעורים)].

אז הגמרא אומרת באלו מציאות, אלו מציאות שלו אלו חייב

סגור ולא לראות פריצות, הנחת תפילין זה לא מרשה שיהיה פגם עיניים, זה מצווה הבאה בעבירה, אי אפשר בשום אופן לא.

אז חסר לנו 24 אלף אותיות 600 אלף, צריכים [להגיע ל] 60 ריבוא, 60 ריבוא זה 600 אלף, איפה ניקח 24 אלף אותיות? איפה ניקח את זה? אז מוסיפים עוד חצי שעה, מתפללים מעריב [אחרי 12 שעות לימוד] אז זה יוצא עוד חצי שעה, היום נתחיל מעריב ברבע לשמונה עד שמונה וחצי, כי יש חתונות, אז אנחנו נגמור 8 וחצי, אתם משוחררים בשמונה וחצי.

אז עכשיו מדברים על זה שחסר לנו 24 אלף אותיות, אז אם שעה זה 48 אלף, אז חצי שעה זה 24 אלף, אז הגענו ל 576 אלף [בלימוד 12 שעות] משמונה עד שמונה, מוסיפים עוד חצי שעה, מתפללים מעריב, אז בדיוק זה 600 אלף אותיות, 600 אלף, אנחנו לא צריכים ללכת בדיזינגוף להניח תפילין, או באולמות ברכבת הקלה, ולהניח תפילין ולפגום בעיניים,

צריכים ארבע אמות זה כדיוק 24 טפחים, כל אמה זה שש טפחים, אז ארבע [אמות] כפול שש [טפחים] זה 24 [טפחים]. ויש לנו בקב [בנפח] 24 ביצים, כי כל לוג זה שש ביצים, וארבע לוגין זה קב, אז יש לנו 24 טפחים מרובעים חיטים בכמות של ביצה, על כל טפח מרובע אז זה נקרא, אז זה מותר לקחת, [אבל] פחות מזה אסור. [נראה שהכוונה שאם יש 24 טפחים שבכל טפח מרובע יש חיטים בכמות של ביצה זה לא נחשב אבידה והרי אלו שלן].

שואלת הגמרא, אבל זה דרך הינוח או דרך נפילה, אם זה דרך נפילה אפילו טובא, [כלומר אפילו הקב מפוזר על שטח גדול מארבע אמות חייב להכריז], כלומר אדם נוסע טנדר מבית חלקיה, נוסע טנדר עם מאה ארגזים של תפוזים, בכל ארגז זה מאה תפוזים, מאה כפול

להכריז, אדם צריך לדעת את אלו מציאות, דבר ראשון לדעת, מתחילים [בלימוד גמרא בפרק] באלו מציאות, כך התחלנו בגיל שבע ללמוד אלו מציאות, בתלמוד תורה מתחילים בגיל שבע, אנחנו התחלנו בגיל תשע, זה היה בית ספר דתי אז בגיל תשע מתחילים אלו מציאות.

אלו מציאות שלו אלו חייב להכריז¹³, פירות מפוזרים, מעות מפוזרות, כריכות ברשות הרבים, כיכרות של נחתום, לשונות של ארגמן, ומחרוזות של דגים, אז אומר רב יצחק קב בארבע אמות, אם זה [-הפירות בנפח] קב, [מפוזרים על שטח] [בגודל] ארבע אמות, אז מותר לקחת את זה. [אבל] אם זה פחות מקב אז אסור לקחת, או אם זה פחות מארבע אמות גם אסור לקחת,

❁ מראי מקומות והערות ❁

שמעון בן אלעזר אומר כל כלי אנפוריא אין חייב להכריז: גמרא מצא פירות מפוזרין וכמה אמר רבי יצחק קב בארבע אמות היכי דמי אי דרך נפילה אפילו טובא נמי ואי דרך הינוח אפילו בציר מהכי נמי לא אמר רב עוקבא בר חמא במכנשתא דבי דרי עסקינן קב בארבע אמות דנפיש טרחיהו לא טרח איניש ולא הדר אתי ושקיל להו אפקורי מפקר להו בציר מהכי טרח והדר אתי ושקיל להו ולא מפקר להו:

¹³ בבא מציעא כא, ע"א משנה אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז, אלו מציאות שלו מצא פירות מפוזרין מעות מפוזרות כריכות ברשות הרבים ועגולי דבילה ככרות של נחתום מחרוזות של דגים וחתכות של בשר וגזי צמר הלקוחין ממדינתן ואניצי פשתן ולשונות של ארגמן הרי אלו שלו דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר כל שיש בו שינוי חייב להכריז כיצד מצא עגול ובתוכו חרס ככר ובתוכו מעות רבי

מהמשאית, או משאית של 40 טון, אז יש שם מיליון ארגזים אם זה 40 טון, אז הכל נפל, הכל נפרץ, אז הכל נהיה הפקר.

ואם זה דרך הינוח, אפילו תפוז אחד [חייב להכריז, ואין זה הפקר], אם אדם הולך לחתונה, יש לו תפוז בכיס, הוא ירקוד עם התפוז? אז הוא שם את זה באיזה פינה, הוא מוצא איזה חור בגדר, רואים שמישהו שם את זה במיוחד, אסור לגעת בזה, אפילו תפוז אחד, אם זה דרך הינוח.

אז אומרת הגמרא לא, מדברים פה בכלל לא באבדה, תמיד הגמרא הופכת את הפשט, שאנחנו קוראים את זה אנחנו חושבים מדברים באבדה [שלפי הלכה לא צריך להחזיר, אבל באמת] לא [מדברים] באבדה, מדברים שאדם מפקיר את זה [ולכן לא צריך להחזיר], הוא עכשיו עבד, בקוממיות גומרים בשש [כבוקר] את התפילה, בשש וחצי כולם בשדות, מלקטים, עוד מעט יהיה פסח, אז מלקטים את העגבניות, את החצילים, את המלפפונים, את הפלפלים, הכל מלקטים, ולא נשאר שום דבר, ואז נשאר

תמונות עתיקות של מורינו הרב

מאה זה עשר אלף, המגן [של המשאית] נפרץ, הוא נוסע מקוממיות עכשיו, מבית חלקיה, לירושלים, לשובו בנים, לחלק את זה, אז הכל נופל בדרך, מאה ארגזים הכל הלך לאיבוד בשנייה, הוא הפקיר את זה, זה כבר הפקר, זה כבר גמרנו, זה כבר אצל מי שמוצא, זה כבר נדרס, העוברים כבר לקחו את זה, כל אחד רואה תפוזים על הכביש, ארגזים שבורים, אז כל אחד לוקח כמה תפוזים לעצמו, אז זה כבר [לא] אבדה, זה כבר הפקר גמור. אז למה דווקא קב בארבע אמות [אין צריך להחזיר], אפילו אלף ארגזים, אם זה נפל

של המוצא, והגמרא אומרת שמדובר באמת בהפקר ולא באבדה, ולכן אין צריך להחזיר לבעלים הקודמים], הגמרא הופכת את הפשט, אומרת שמדובר שאדם אסף פירות וירקות, פלפלים ומלפפונים, אסף 12 שעות, משמונה עד שמונה, שמונה זה כבר שקיעה, ואז מודיעים בקשר 'מנחה', 'מנחה', 'א צענטער', צריכים עשרה [למניין], אז מגיעים עשרה קיבוצניקים, כולם גלויי ראש, בלי כיפות, כל אחד מוציא כיפה מהכיס, איזה כיפה סרוגה, איזה חצי גרוש כזה מהכיס, או כיפה מנייר, שמים, מתפללים מנחה.

כי היום מותר לצרף חילונים [למניין], פעם היה אסור, אבל היום

לו קצת [שהוא לא הספיק לאסוף], אז בשמונה [בערב בקיץ] מודיעים בקשר 'מנחה', אז מסביב [לישובים] החרדים קוממיות, חפץ חיים, ובית חלקיה] זה הכל קיבוצים [חילונים], גלאון, היה פה הרופא מגלאון ליד קוממיות הוא אומר הם היו באים "מים שלנו" הוא תמיד היה מסתכל בהערצה, אנשים עם פאות שואבים מים לפסח, פעם אחת הם היו נכנסים לקיבוץ מקוממיות אז יש קיבוץ גלאון, [ועוד קיבוצים] ¹⁴].

ואדם לומד גמרא, מתחיל ב'אלו מציאות', והוא רואה שבכלל זה לא הפשט במשנה, [שבלימוד המשנה מובן שמדובר באבדה שלא צריך להחזיר והיא

מראי מקומות והערות

דוד, בסוף הסבתא שלך כבר הגיעה לגיל 14, אז ככה [עד אז] היא למדה בחיפה אני חושב, היא הייתה נוסעת עם האוטובוס עד חיפה, עכשיו הוא צריך סמינר בירושלים, מה היא תיסע באוטובוסים? אז הוא החליט שהוא עובר לירושלים, בשביל הסבתא שרה חווה הוא עבר לירושלים, ואז הם נהיו ירושלמים, וזה ר' דוד, על שמו אנחנו קוראים, יש לנו דוד רובינשטיין, וכמה נכדים.

ר' דוד הוא היה תלמיד חכם, ידע את כל הש"ס בעל פה, עם כל הראשונים, כל האחרונים, הכל. וזה היה ברסלב פעם, רק למדו גמרא כל היום, רק למדו גמרא.

¹⁴ יש אחד דנציגר הוא כל פעם מרפא לי את הברכיים, מי שיש לו בעיה בברכיים יקבל את המספר של דנציגר, הוא מ[קיבוץ] גלאון, הוא רק מדבר [בשבח החרדים], הוא אומר הוא לא ידע שחרדים זה כאלה אנשים, רק חסד, ורק הארת פנים, ורק מחבקים ומנשקים, [ולא אנשי מחלוקת שנאה ופילוג]. הגיע נתן רובינשטיין ליד [מושב] טבעון, סבא שלו זה ב'שדה יעקב' ר' דוד, אז כל שדה יעקב היו באים ללמוד איתו גמרא, הוא היה לומד גמרא 24 שעות, היה לו משק, המשק היה גודל לבד, וכולם היו באים מהיישוב, וככה, עם קושיות, הוא היה מתרץ להם את כל הקושיות, סבא שלך ר'

מותר, כי כולם חוזרים בתשובה אחר כך.

טובע עד הברכיים בבוץ^[15].
 אז על כל פנים מדברים עכשיו שאדם לומד גמרא, אז הוא רואה שתמיד הגמרא הפוך מהמשנה, אם אדם לומד גמרא הוא מבין מה שהוא למד אז הפוך מהמשנה, [כלומר הפוך מההבנה הראשונה בלימוד המשנה].

עכשיו נחזור לסיפור של אליעזר, אז אליעזר זה [בחומש] בראשית, אז אומר רש"י שאליעזר היה נגד השידוך, אליעזר היה לו המון סיבות להיות נגד השידוך, הוא ראה את עשו [יוצא מרבקה], מה אני אביא לאברהם את עשו? לא יתכן, נקרא את הרש"י, "אלי לא תבוא

וככה עושים שם מניין, ואחרי זה לומדים מסילת ישרים, משהו, איזה חצי שעה, ואחרי זה מעריב, גומרים מעריב כבר בתשע, עכשיו הוא ילך לאסוף עוד [את מה שנשאר בשדה ולא אסף]? הוא אומר מה שנשאר בשדה הפקר, אז מדברים כאן בכלל בהפקר, אבדה מדעת, בכלל לא מדברים ממציאה, [אלא מדובר במקרה] שאדם לכתחילה אומר מה שנשאר [אני מפקיד], אולי אני יבוא בבוקר? בבוקר הוא רוצה לישן תחת השמיכה, יורד גשם בחוץ, מה עכשיו הוא ילך לאסוף עגבניות ופלפלים בתוך הבוץ, יורד גשם, הכל בוץ, הוא

מראי מקומות והערות

גשם, והאשה אומרת אתה השתגעתי? אתה תטבע שם עד הברכיים בבוץ, ואתה בחור נאה, הולך עם חליפה יפה, תתחיל להיות לי פתאום איזה קיבוצניק, איזה מושבניק, תעוף מכאן! היא אומרת, תחזור לשייבה! ראיתי שהיא בעצמה מעיפה, אבל חשבת בתמימות. אחרי זה הלכתי שלוש פעמים לצבא להתגייס גם כן, אמרתי כל החברים שלי מתים שם, זה היה מלחמת יום הכיפורים, והכל, אבל בסוף גם כן [זה לא הצליח], זה עוד סיפור שהם לא קיבלו אותי.

¹⁵ פעם רציתי ללכת לעבוד, הייתי בכפר חסידים, אז האשה [של בעל המשק] אמרה זה לא [שייך אליך], אתה בחור ישיבה, אז אמרתי רציתי תורה ועבודה, האמנתי בזה שצריכים קצת לעבוד גם כן, אז הלכתי שם לאיזה משק, לאיזה בעל משק שיש לו שם עזים ותרנגולות, וכפשוטו הלכתי, אמרתי לראש ישיבה הרב משיקובסקי אני רוצה לקיים תורה ועבודה, אני רוצה יחד עם הגמרא קצת לעבוד, לעבוד עבודת כפיים, ישוב ארץ ישראל, זה המצווה הכי גדולה מכל המצוות, אז כבר דיברתי איתו [כנראה, עם בעל המשק] שאני אבוא, ובחוף יורד

האשה"16 מה זה "לא תִלְךְ עולים לקראתה, והכד קפצה מאליה, כי אי אפשר להשקות עשרה גמלים, עשרה גמלים [ש]כל גמל שותה לשלושה ימים, הגמל הולך שלושה ימים במדבר בלי לשתות, במדבר אין בארות"17].

אז שלום, זה השלום הראשון [ההסכם] בין אבימלך ואברהם, הסכמי אברהם, קראנו בוירא הסכם אבימלך, הוא אומר מה זה כאן? אברהם אומר לו גוזלים

הָאִשָּׁה" (בראשית כד, לט)? הוא אומר בטוח היא לא תלך, מה, הבת של סדם חוסיין תתחתן עם יצחק? ורש"י אומר שכולם היו שם פושעות, רש"י אומר "והנערה בתולה ואיש לא ידעה", חוץ מרבקה לא הייתה שום אשה כשרה, לאן אתה שולח אותי, מה אני אביא רופא לבדוק? איך אני אדע? יש לי רוח הקודש [לראות שהיא כשרה]? אברהם אומר אל תשאל, מלאך ילך לפניך, הוא שלח מלאך, מלאך יִרְאֶה לך מי זאת האשה

מראי מקומות והערות

16 מדרש רבה בראשית - פרשה נט פסקה ט (ט) ויאמר אליו העבד [אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת] ה"ד (הושע יב) כנען בידו מאזני מרמה לעשוק אהב כנען זה אליעזר בידו מאזני מרמה שניה יושב ומשקיל את בתו ראוייה היא או אינה ראוייה לעשוק אהב לעשוק אהובו של עולם זה יצחק אמר אולי לא תאבה ואתן לו את בתי א"ל [אברהם לאליעזר] אתה ארור ובני ברוך ואין ארור מתדבק בברוך:

17 היום רוצים לעשות חוזה עם החיובאללה [להפסקת אש עם כנען], שהם יורקו לנו 200 טילים או 300 טילים, אתם חיילים אסור לכם להגיב, עד שביידן שולט, אפילו זורקים עליך טיל בראש [אסור להחזיר], אז תחבוש את זה, תחזיק משהו בכיס, איזה משהו, היום אין רשות להחזיר, עכשיו הוא כבר הגיע המטורף הזה הוכשטיין? כבר הגיע, אז הוא רוצה שביבי יסכים על 300 טילים בלי להגיב

אז ביבי אמר אני מוכן על 250, בסדר, אז עכשיו יש ויכוח על 50, אחרי שהוא היה בלבנון כל יום יורים 200 טילים הוא רוצה לעשות שלום, איזה שלום? ביום שהם יחתמו את ההסכם ירו אלף טילים, נשאר להם 150 אלף טילים, היה להם אולי מיליון כבר פצצו להם את הרוב, 150 אלף טילים, הם כל יורים מאה אז זה 1500 יום, יש להם טילים לשלוש שנים, אם הם זורקים 200 אז נשאר להם שנה וחצי, הם צריכים לרוקן את המלאי שלהם זה רחמנות עליהם, וחוזר מזה אם זה יהיה במלאי יפוצצו להם את זה אז הם חייבים לירות צריכים להבין את זה, עכשיו הוא בא להסביר את זה לביבי, אתה לא יכול לפוצץ להם את הטילים אתה לא יכול להחזיר להם בחזרה, תן להם לגמור את המלאי ואחרי זה נראה מה לעשות בינתיים תחתום על שלום.

אצלך.

אז שלושה ימים ללכת בנגב למלא כד [במים], וללכת שלושה ימים בחזרה, ואז כל אחד מקבל טיפה מים, כי אי אפשר כל פעם ללכת שלושה ימים [ולסחוב הרבה, וממילא אחר שמגיעם, צריך מיד לצאת לשוב מים שוב], אז אברהם התחיל לחפור בארות, בכל פינה הוא חופר באר, פתאום במקום ללכת שלושה ימים הולכים שעה, הולכים חצי שעה, אז האמא אומרת לילד שלה: תברך את אברהם על המים שהבאתי לך, [בזכותו] אתה יכול לשתות בשפע מים, תברך את אברהם.

הפלשתים השתגעו, כל ילד מברך את אברהם אבינו, מה זה כאן, יאמינו באברהם, יגידו אברהם הוא אלוקים, מה הולך כאן, אז מיד סתמו לו את כל הבארות, איך שאברהם נפטר סתמו לו את הבארות, שיפסיקו

את הבארות, ואבימלך אומר לא ידעתי, לא שמעתי, גוזלים את הבארות.

אברהם חופר בכל מקום באר, [הרי] אין מים במדבר, במדבר צריכים ללכת שלושה ימים עד הבאר, עכסה [בתו של כלב בן יפונה] נופלת מהחמור¹⁸, אומרת אבא נתת לי [שדות] ארץ הנגב, אבל תן לי גולות, תן לי בארות, תן לי מעיינות, הכל (- כל המעיינות) נשאר

מראי מקומות והערות

כיון שאין לו מאכל באבוסו מיד צועק כד אשה כיון שאין לה תבואה בתוך ביתה מיד צועקת ותאמר תנה לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני בית שמנוגב מכל טובה ונתתה לי גולות מים אדם שאין בו אלא תורה בלבד ויתן לה כלב את גולות עליות ואת גולות תחתיות:

¹⁸ תמורה טז, ע"א

וילכדה עתניאל בן קנו אחי כלב (הקטן ממנו) [ויתן לו את עכסה בתו לאשה] ולמה נקרא שמה עכסה שכל הרואה אותה כועס על אשתו ויהי בבואה ותסיתהו לשאל מאת אביה שדה ותצנח מעל החמור מאי ותצנח אמר רבא א"ר יצחק אמרה לו מה חמור זה

להלל את אברהם, אז כל [אנשי] הפלשתים מהללים את אברהם. שרה זה השם הכי מגונה, הכי יבש, מה שרה?.

אברהם כתוב "אֶשֶׁל" (בראשית כא, לג), [דהיינו בארות ופרדסי עצים מסביב], שבכל בקום הוא עשה אשל, כל החיים, זה לא רק אשל אחד בבאר שבע, בכל מקום הוא עשה, חפר בארות, בכל מקום הוא נטע אשל, הכנסת אורחים לכל העולם.

ומגיעים ערבים [כמו שכתוב בתחילת פרשת וירא], בהתחלה אברהם לא ידע שזה מלאכים, אולי הוא גם לא ידע בסוף שזה מלאכים, רק לוט ידע שזה מלאכים, אבל אברהם - הם לא גילו לו, הם מספרים לו שיהיה לך ילד, ושרה צוחקת, מה בגיל 90 [יהיה לי ילד].

[אבל קשה להבין מדוע צחקה שרה], הרי יומיים קודם אברהם בא, קורא לך [בשם] 'שרה', [ושרה שאלה:] מה זה שרה? פעם קראתי, יש לי בת שרי, קראתי פעם שרה היא התחילה לבכות, אבא מה, למה שרה, זה השם הכי יבש, אומרים: שורק'ה, שרל'ה, יש מאה שמות, לא קוראים שרה,

פתאום באים שלושה ערבים, אומרים [לשרה] יהיה לך ילד, את צריכה להגיד: 'איך אתם יודעים'? [הרי ה' גם הבטיח לי כן], מה יש לכם רוח הקודש? אולי אתם נביאים? אולי אתם מלאכים? לחשוד בהם, [אולי] בכלל זה לא ערבים, איך אתם יודעים שיהיה לה ילד? [ובמקום זה] שרה אומרת: לא, מה פתאום, מי צריך את

מה הולך כאן? היא הלכה לקפלן עשתה הפגנה, שוויון¹⁹].

הילד הזה, בגיל 90 אתה רוצה שיהיה לי ילד? ולמה אברהם נשאר זקן, ואני נהייתי בת 20,

מראי מקומות והערות

הרמטכ"ל, הוא אשם בכל מה שקרה כאן [בשמחת תורה], פינו את הצבא, לקחו את הרובים, הגיעו לנשקיה, אין רובה אחד, ומי שהיה לו רובה זה היה בלי כדורים, אסור שיהיה כדורים, שמא יבוא איזה ערבי מסכן, ואיזה חיל יתן לו יריה, לקחו את הכדורים לכולם.

אז הרכו של כיסופים לא הסכים למסור את הכדורים, הוא נשאר עם 15 כדורים, הרכו של כיסופים של הכיתת כוננות, יום קודם פירקו את כל כיתות הכוננות, שהם הגיעו לש.ג. ירו בו, הם נכנסו ישר, והשערים היו פתוחים, רק אצל הקיבוצים הדתיים השערים היו סגורים, אז [בישובים] סעד ויכין כולם נצלו, ועלומים וכפר מימון זה הכל ישובים דתיים, כולם נצלו, כי השערים היו סגורים, מי שהשער היה פתוח הם נכנסו ישר וחסלו 50 בתים, חיסלו את כולם.

אז בשדרות [בתחנת משטרה] נשאר שבע שוטרים ושוטרת אחת שומרת שבת, כי כולם כבר [היו בחופשה], היה שמחת תורה, אז שלחו את כולם, היא אמרה אני נשארת, והיה לה שבע כדורים בסך הכל, ועוד שמונה כדורים, זה ביחד שמונה שוטרים כפול 7 זה 56 כדורים, זה מה שהיה להם, אז הגיעו 500 מחבלים, הורידו 56 אבל הגיעו 500, והגיעו עוד ועוד ועוד, כבשו את המשטרה, המשטרה הייתה כבושה ארבע ימים, עד שפיצצו אותה, אי אפשר היה לכבוש אותה בחזרה, זה הכל כי לקחו את הכדורים מכולם. אז כיסופים זה המקום היחידי שהמחבלים לא הצליחו להיכנס, כי הרכו לא הסכים להתפטר, הרכו של הכוננות, והם (-) המחבלים הארוורים) נכנסו מאחורי הגדר, הגיעו, חתכו את הגדר, שברו אותה, חתכו אותה, נכנסו משם 500 מחבלים, הגיעו,

¹⁹ בקפלן הלבישו את כל הנשים בשמלות אדומות [בהפגנה], שעכשיו אם יהיה פה דתיים, אז כולם יהיו שפחות, פעם השפחות הלכו עם שמלות אדומות, אז אלה בקפלן במשך שלושה ארבעה חודשים באו הנשים עם שמלות אדומות להפגין, שעכשיו הולכים הדתיים לשלוט פה, כולם עם זקנים, כולם עם פאות [ישלטו במדינה], הם יוצאים מדעת.

עכשיו כבר רוצים לפטר אותה, את השטן, את המרשעת [היועצת המשפטית לממשלה] בהרב מייארה, השטן בעצמו, היא לא נתנה [איך שהתחיל הטבח הנורא בשמחת תורה תשפ"ד] לשום אווירון להתרומם, לשום אווירון, הרי לא מבינים למה 45 דקות שברו את הגדר [עם] בולדוויר [ולא ניסו לעצור את הטרקטור, הרי] בתוך 15 שניות מגיע אווירון מפוצץ אותו, מה הבעיה, לא, [כי] בהרב מייארה אמרה זה סתם כמה פרחחים שברו שם את הגדר, אני יודעת, פרחחים, אז בסדר, אנחנו נסתדר איתם, בשביל זה צריכים להביא אווירונים? היא לא נתנה לשום אווירון להתרומם עד ארבע אחה"צ, אז התרומם האוירון הראשון, זה הסיבה של האוירונים, איך אין אווירונים? אתם ברמת דוד אתם נמצאים בבה"ד ארבע, אווירון מתרומם תוך 3 שניות ועוד 3 שניות הוא כבר נמצא שם בגבול הוא מגן על, מפוצץ את הבולדוויר הזה ששבר את הגדר, נכנסו איזה אלף מכוניות לבנות [עם מחבלים] נכנסו בשדרות כבשו את המשטרה תוך שנייה, כבשו את כל המשטרה, [לשוטרים שם] לא היה כדורים, או שאת הצבא סילקו.

כל זה גלנט [שהיה שר צבא] והרצי הלוי, גלנט כבר העיפו אותו, גמרנו, כבר אי אפשר לסבול את זה, והרצי הלוי שהוא עדיין

כתוב שכל אבא עמד עם חרב על הבת שלו, אם את לא הולכת [להחטיא] אני הורג אותך, תלכו להחטיא את היהודים, [וכיון שבנות מדין לא הלכו מרצונם ורק בכפיה ולא הרגו אותם].

ואז [בשיטים שחטאו בבעל פעור] מתו 24 אלף [בשבט שמעון] ואז הם (- בני העיר שכם שהרגו שמעון ולוי) התגלגלו בשבט שמעון [שחטאו ונהרגו בשיטים] שהם היו [גלגולים של] אנשי שכם, בשכם היו 24 אלף, בשביל ילדה אחת הרגו 24 אלף? בשביל

למה הרגו את המדיניות [אחר חטא שיטים, בסוף שנת הארבעים במדבר], כי הם היו מחטיאות, [ולכן ה' אמר על השבע שהיו בארץ ישראל]: "לֹא תַחֲזִיחַ כָּל נַשְׂמָה" (דברים כ, טז), כי הכנענים היו מלמדים את הבנות להחטיא את הגברים, [וכך הן נהגו], אז היו צריכים להרוג את כל הבנות, אז למה לא הרגו את מואב [שגם החטיאו בשיטים, את] מואב לא הרגו רק מדיין, כי מואב [האבות] הם עמדו עם חרבות,

מראי מקומות והערות

הסכימה להתפטר, אמרו כולם להתפטר, תלכו הביתה, חג, לא צריך אתכם, אין מלחמות, החמאס זה בובי, הבעיה עם החרדים, אבל לא עם החמאס, עם החמאס אין שום בעיה, הבעיה עם החרדים [ש]לא רוצים להתגייס, לא רוצים ככה. אומרים החרדים מוכנים כל רגע להתגייס, תעיפו את הבנות [מהצבא], תעשו אוכל כשר, מתגייסים כולם, 90 אחוז רוצים להתגייס, אי אפשר ללמוד 24 שעות, אז 8 שעות לומדים, 8 שעות משרתים בצבא, מה יכול להיות? מחסלים כמה ערבים, אז 90 אחוז מבחורי הישיבות באמת רוצים להתגייס, זה כפשוטו, רק לא נותנים להם תנאים, כל העניין [של החילונים] זה [על ידי הצבא] לעשות אותם חילונים, זה הבעיה, הם לא צריכים את החיילים [החרדים, אלא] רוצים להפוך אותם לחילונים, שם כבר אדם אין לו תורה, אין לו כלום, והוא מוקף בבנות, ומלמדים אותם להחטיא.

הרכו היה לור רק 15 כדורים, 15 כדורים! הוא הוריד 15 איש, זה מה שנשאר לו [בהמשך השיעור חוזר לספר המעשה הזה]. אז יעשו לו משפט על 15, מותר [רק] 7, מותר 5, עוד יתבעו אותו בסוף יתנו לו 15 מאסרי עולם, איך נשאר לך 15 כדורים, בהרב מייארה לא מרשה להחזיק כדורים, צבא בלי כדורים, רוצים להראות שיש לנו צבא בלי כדורים, הצבא הכי משוכלל בעולם, צבא בלי כדורים. אז כבשו את כל הדרום ביום אחד, בשעה אחת, כבשו את כל הדרום! וכיסופים הם לא הצליחו להיננס, מפלסים נכנסו, מפלסים זה בצפון [רצועת עזה], כיסופים זה בדרום [רצועת עזה], יותר דרומה מנתיבות. ואז בכיסופים הוא הוריד 15, הם לא ידעו שיש לו רק 15, הערבים, הם ראו שהוא מוריד 15, כולם ברחו, הם חשבו אולי יש לו 500 כדורים, אלף כדורים. אז כיסופים זה המקום היחידי שלא נכנסו מחבלים, כרם שלום גם כן, כיתת הכוננות לא

ילדה אחת! וחצי, לוי היה בדיוק בן 13, וזה היה הדרשה.

הם הסבירו למה הולכים להרוג את כל שכם, כי הרמב"ם אומר²¹ אם כל העיר לא מחתה, צריכים את כל העיר להרוג, אתם יודעים שחטפו ילדה (- את דינה בת יעקב), כל העיר יודעים את זה. מה הפירוש לחטוף ילדה? מה זה כאן? כבר שבוע היא כלואה שם, הייתה בחאן יונס, ברפיח, הייתה במנהרות שם^[22].

וזה היה הדרשה של שמעון ולוי²⁰, הם היו בגיל 13, שני צוציקים, אחד בן 13, אחד בן 13 וחצי, או 9 חודשים, זה מחלוקת מה ההבדל בין בן לבן, [כלומר כמה חודשים היה בן לידת בן אצל לאה לבן הבא], אם זה 9 חודשים או 6 חודשים, אז אם זה 9 חודשים, אז שמעון שהוא היה מבוגר היה 13 ותשע חודשים, [בזמן שלוי היה בן 13], אם זה 6 חודשים אז שמעון הוא 13

מראי מקומות והערות

וְהָרַג בְּעַד אֶחָד וּבְדִין אֶחָד בְּלֹא הַתְּרָאָה וְעַל פִּי קְרוֹבִין. אֲבָל לֹא בְּעֵדוּת אִשָּׁה. וְלֹא תִדּוֹן אִשָּׁה לָהֶם:²² עכשיו כבר 411 ימים [שיש חטופים בעזה], מנהרות של חצי מטר גובה, שוכבות שם בנות מסכנות, בלי אוכל, חצי פיתה ליום, בלי מים, אי אפשר לתאר את העינוי הזה, אני לא יודע איך הם חיות בכלל, אם בכלל יהיו נורמאליות בסוף. [נראה שהכוונה לחמאס שמוכנים לשחרר חטופים רק אם יתנו להם לשלוח בציר פילדלפי, ובאמת] והם רוצים את בני ברק, רוצים את תל אביב, ציר פילדלפי, מה זה ציר פילדלפי? זה תל אביב, [כלומר מי ששולט בציר פילדלפי יכול לשלוח בתל אביב], ציר פילדלפי תל אביב, זה מאה ק"מ, זה 20 שניות, יש להם טילים בלי סוף. נשאר להם 150 אלף טילים לחיזבאללה, היה להם מיליון, נשאר להם 150 אלף טילים, אם [יורים] מאה טילים ליום, זה 1,500 יום [עד שירו את כל מה שיש להם], זה חמש שנים,

²⁰ חידושי הר"מ וישלח הרמב"ן ז"ל מקשה וכי רוצחים היו בני יעקב שהרגו את שכם, ואפשר להגיד שלפי הדין גוי ששבת חייב מיתה, משום ששבת אות היא בניו ובניכם וגוי המשתמש באות חייב מיתה, ועל מילה נאמר ג"כ והי' לאות ברית בניו ובניכם, חייבין ג"כ מיתה, ובני יעקב אמרו להם אך בזאת כו' היינו להמול לשם גירות, שיהי' כמותם, כישראל, ובני שכם מלו עצמם לתאות חנות ולהשאר גויים, ולכן נתחייבו מיתה שנשתמשו באות. ולוי נעשה אז בר מצוה וחדש זה הדין על הבר מצוה שלו שכמו שעושים ששבת חייב מיתה כן במילה. ²¹ רמב"ם שופטים, הלכות מלקחים ומלקחותיהם ט, יד וכיצד מצוין הן - הבגין נח על הדינין. חייבין להושיב דינין ושופטים בכל פלג ופלג לדון בשש מצות אלו. ולהזהיר את העם. וגבן נח שיעבר על אחת משבע מצות אלו יהרג בסוף. ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה. שהרי שכם גזל והם ראו וידעו ולא דגוהו. וגבן נח

מוראי מקומות והערות

[בבבירות לנשיאות ארצות הברית] אריס אמרה אני עם המסכנים, אני הולכת עם המסכנים, המסכנים זה הפלסטינאים, הם המסכנים, אז אף אחד לא רצה לבחור בה, [וטרמפ ניצח]. כי האמריקאים זה לא אירופאים, אירופאים אתה אומר להם יהודים רוצחים בוא נחסל אותם, [הם מיד מאמינים, והאמריקאים לא מאמינים]. היטלר אמר יהודים זה עם של רוצחים, תדעו! עם של גנבים, אז בוא נשרוף אותם, היטלר אמר [וכולם האמינו לו], הם תמימים... הגרמנים הכי תמימים בעולם... מה שהיטלר אומר אז הם מאמינים לו, אין מחשבה כפולה.

היה אחת ליוזט [אומרים שהיא הייתה הבת של שר החינוך הנאצי בזמן היטלר] ב'ווס פאלם ביץ" בפלורידה, אז היא התגיירה בסוף, אמרתי לה איך [הגרמנים נהים] אנשים כאלה טיפשים? איך הם מאמינים [להיטלר בכל מה שהוא גינה את עם ישראל]? [והיא ענתה:] הוא אמר הם חיידיקים, תת חיידיק, יהודי זה עם הכי מסוכן, זה עם של רוצחים, רמאים, ספסרים, מרמים, כל הבנקים של היהודים, הם גונבים לנו את הכסף, כל הבנקים [באירופה] היו של רוטשילד, זה הכל של רוטשילד.

רוטשילד הוא [זכה לעשירות בגלל ברכה], היה ר' יעקב מגלונה, היה [צדיק ופועל ישועות] כמו הבעל שם טוב, היה ליטאי, אבל כמו הבעל שם טוב, כל ברכה שלו מתקיימת, אז נאבד לו 20 אלף זלוטות, זלוטות זה כמו היום מיליון דולר, כל זלוטות, נגיד אלף, 20 אלף זלוטות נאבד לו, אז הוא שאל את השמש, קראו לו מאיר אמשיל, זה היה עם מ' שינו את זה לנ'.

יש [כפר] מאיר שפייה, זה הכל על שם הסבא של כל הרוטשילדים, שלסבא קראו מאיר אמשיל ועל שמו נקרא הכפר הזה 'מאיר', ו'שפיה' זה השם הערבי הקדום של המקום, הכפר [ליד זכרון יעקב, כי זה היה ישוב יהודי, קראו לו נחום וויספיש, אז הוא מישוה דפק

ואם זורקים 200 [טילים ליום] זה שנתיים וחצי יש להם לזרוק כגן.

עכשיו מגיע הוכשטיין הזה [שליח ארצות הברית היהודי], הוא אומר שנתיים תקבלו את זה באהבה [שירו טילים על ארץ ישראל], מה יכול להיות, קצת תורידו את הראש טיפה, תפסיקו עם הגאווה שלכם. אבל טראמפ אמר הוא רק יבחר... אבל צריכים לחכות 60 יום, היום זה 20 בנובמבר עד 20 בינואר ואולי אפילו 25, אחרי 60 יום [מאז שטראמפ יבחר] הוא אומר [לישראל] תוכלו לעשות מה שאתם רוצים, [עכשיו] ביידן הוא לא מסכים.

[האמריקאים] גם צריכים לשלוח דחפורים 130, והחיילים נכנסים לתוך הבתים, כל הבתים מלאי מחבלים, מלאי מטענים, [המחבלים] מפעילים את זה עם שלט, מספיק איזה חוט ארוך שאתה לא רואה אותו בכלל, ועכשיו נהרגו 6 [חיילים] בלבנון, נכנסו לבית מלא מחבלים, נכנסו, [וכי] אתה יכול לבדוק אם יש מחבלים או אין מחבלים? נכנסים - הולכים על קידוש ה', בסדר, בגן עדן, [אבל] אנחנו רוצים אותם פה, הם הולכים לגן עדן, לומדים תורה מהקב"ה ישר, על קידוש ה' זה הכי גבוה, אבל אנחנו רוצים אותם חיים, אנחנו לא רוצים שהחיילים ימותו, חס ושלום. אז [האמריקאים] הם לא נותנים, הדחפורים מפילים את הבית מבחוץ, [ואז] לא צריך לשים מטען [מתוך הבית כדי להפיל את הבית, וכך ניצלים חיים], אז יש 130 דחפורים, כבר שילמו עליהם, אז ביידן לא מסכים לשלוח את זה, אתם הולכים להרוס בתים של ערבים, זה כפשוטו, אתם לא בעניינים אתם נמצאים שם בעזה, מאיפה אתם? אתם לא יודעים מה שקורה בכלל, אז עמדו לשלוח 130 דחפורים, היה צריך כבר להגיע, ועם זה אתה מפיל בתים, ככה, כמו מגדל של קלפים, 130 דחפורים, בולדוזרים כאלה שמפילים בית שלם, אבל ביידן לא מוכן, מה אתם תפילו בתים של ערבים.

רש"י, אליעזר אומר יש לי בת,
מה אתה לוקח את הבת של
סדאם חוסיין? מה אתה לוקח

אז כל מדברים שאליעזר רצה
להכשיל את השידוך, זה אומר

מראי מקומות והערות

מת מהזריקה, הוא היה באוניה שם, שלחו אותו, אמרו אתה דווקא עם פאות זה טוב, אף אחד לא יחשוד שזה אוניית מלחמה, זה היה צוללת.

אז אמרתי לו יום אחד [כחיל] אתה תפגע באיזה ערבי, תקבל מאסר עולם, ערבי רצה לירות כך, הוא היה בא [עם כיפה בגודל] חצי גרוש, חצי גרוש אדום כזה, ואמרתי אתה תעמוד לידי כל התפילה, היה נחמן רוזנפלד, אמרתי אתה עומד לידי, הוא היה בא להתפלל חצי גרוש, חצי גרוש על הראש שלו, אמרתי [לו] יום אחד תירה באיזה ערבי, תקבל מאסר עולם, אז בדיוק הוא היה בכביש רופין לאחווה, כביש שמסתובב מאה פעמים, והוא התהפך שם, נתקע באוטובוס, אמרתי, גמרנו, יש לך תירוץ טוב, שאתה התהפכת עם האוטו שם בכביש רופין, ואז שחררו אותו מיד, מיד שחררו אותו, ואז הוא חזר לשיבה, בדיוק היינו בכפר יובל, היינו במשפחת מור, היינו חמשה שבועות, נסענו לכפר יובל, אמרתי זה סימן שיובל מור עשה תשובה, אני מגיע, אני רואה אותו כבר בתוך הישיבה, לבוש בחליפה ובמגבעת.

היינו בכפר יובל ליד תל חי, תל חי זה צ'רקסיים, הצ'רקסיים הביאו מצ'רקס שישמרו על היהודים, אז הצ'רקסיים הם פתחו את השערים, והכניסו את הערבים, בי"א אדר תר"פ זה 1920, תר"פ, היינו שרים את השיר י"א באדר, טרומפלדור נפל אז, זה אין סוף סיפורים.

מי שנופל [ונהרג על קידוש ה'] הוא עולה לשמים, אבל אנחנו רוצים אותם בחיים, רוצים את החיילים בחיים, רוצים שכולם יהיו ראשי ישיבה, שכל הבנות יעשו תשובה, שלא יצטרכו להיות [חטופות] בחאן יונס, וברפיח, מתחת לאדמה במנהרות.

לו בדלת וביקש צדקה, אז היה לו שטר של 50, הוא אומר יש לך עודף 50, הוא רוצה לתת לו גרוש, אז הרוויחו 5 מיל ביום, כל גרוש זה עשר מיל, 5 מיל, אני עוד היה מילים שהתחתנתי, נסעתי 50 מיל לנווה שאנן, אז אדם עבד בפרדס כל היום, הרוויח 5 מיל, זה כבר היה סכום אדיר. אז בא משהו דפק לו בדלת ורוצה צדקה, הוא אומר יש לי רק שטר של 50 שילינג, הוא אומר אין לי עודף 50, מה אני יכול לעשות? אז הוא הלך, בסוף הוא מצא כמה פרושות, הוא רץ אחריו, הוא כבר לא מצא אותו, באותו מוצאי שבת הוא נהרג, דופקים לאדם בדלת [לבקש צדקה] - להציל אותו ממוות, כתוב בזהר שה' אוהב את הבן אדם [אז ה'] שולח לו עני, משהו דופק בדלת, תן לו גרוש, תן לו איזה חתיכת עוגה, איזה עוגייה, באים להציל אותך ממוות, אתה לא יודע.

אתה חייל, יום כיפור זה ספרי חיים וספרי מתים, אבל פה [חייל בשעת מלחמה] ממש זה כפשוטו, חייל לא יודע מה יהיה בעוד דקה, אתה לא יודע איפה מתחבאים המחבלים, גם אסור לירות על מחבלים, בהרב מייארה [היועצת המשפטית] לא מרשה, תשאל אותו (-) את המחבל שבא לקראתך לפני שאתה יורה עליו) מה אתה רוצה? אתה רוצה לירות עלי? למה אתה רוצה לירות עלי? מה עשיתי לך? תדבר איתו יפה, תסביר לו, אסור לירות על מחבל, מי שיורה על מחבל מקבל מאסר עולם.

כך אמרתי ליובל, אמרתי ליובל יום אחד תהרוג איזה ערבי, הוא היה בשייטת, הוא היה בגדוד הכי... קופצים לתוך גלים של 30 מטר, קופצים, והוא נסע שם, היה אחד מחבוב אחד שהיו צריכים להביא אותו, בסוף נתנו לו זריקה, רצו להמם אותו, והוא

[הטובים] עוברים לנכדים, אפילו יש באמצע מישהו לא בסדר, הנכדים מקבלים את הגנים של הסבא, ואז הם חוזרים בתשובה.^[23]

אז מדברים על זה שאליעזר היה נגד השידוך, הנה אנחנו נקרא את רש"י "אלי", [אליעזר] היה לו בת כלילת המעלות, היה לו בת שכולה מעלות, בת שגדלה אצל אברהם אבינו, לא סתם בת, גדלה אצל אברהם אבינו!, הוא רוצה את הבת [שתתחתן עם יצחק], הוא אומר הבת גדלה אצלך, היה לו סמינר 'אור אברהם', היה שם אלף בנות, בנות ענר, בנות אשכול, ממרא, ובנות לוט היו באות, ובנות ישמעאל, היו בנות המון בנות היו באות שם ללמוד בסמינר של אברהם אבינו. אליעזר אמר [ללוט] " [וַעֲתָה אִם יִשְׁכַּם עֲשִׂים חֶסֶד וְאָמַת אֶת אֲדֹנָי הַגִּידוּ לִי וְאִם לֹא הַגִּידוּ לִי וְאֶפְנֶה] עַל יָמֶיךָ אוֹ עַל

את הבת של בתואל? שבתואל היה האדם הכי מלוכלך בעולם, הכי מנוול, דבר כזה לא היה מימי המבול - הפשעים שהוא עשה, איזה סיכויים יש מכזו בת?.

אז [באמת] אפילו שיש תרח [שהיה רשע], אבל הסבים נחור, רעו, שרוג, כל אלה היו צדיקי עולם, חיו 200 שנה, 400 שנה, ורק למדו תורה יום ולילה, והגנים

מראי מקומות והערות

חצות מגיל 17, זה לא עזר לה, כמה שהיא הסתירה לי מי זה סבא שלי, ומה סבא שלי, זה לא עזר לה כלום, ובסוף היא אמרה שהיא חוזרת בתשובה, היא התחילה ללכת עם מטפחת, הכל.

²³ אמא שלי לא האמינה שאני יעשה תשובה, היא בכלל לא סיפרה לי שסבא שלי קם חצות, היא אמרה לי לפני הפטירה, היא אמרה: "עכשיו אני יגלה לך שסבא שלך בחיים לא הפסיד חצות, פחדתי לספר לך אבל זה לא עזר לי". אנחנו לא מוותרים על

בחמשה לשש, בשש אני כבר נמצא בבית כנסת.

הולך [לבית כנסת] דווקא עם התפילין, כולם היו מחביאים את התפילין, הלכתי עם התפילין בגלוי, ובדרך אני עובר דרך עשר אלף פועלים, זה מפרץ חיפה, זה העיר האדומה, זה עיר הפועלים, אז מהבית שלי לבית כנסת עמדו אולי 20 אלף פועלים לחכות להסעות, לקחת אותם לבתי הזיקוק, לפיניציה, לבולקן, כל הבתי חרושת. עכשיו כבר העבירו את זה לנתיבות לנגב, אבל הכל היה בחיפה, וכל חיפה זה היה פועלים, בכלל לא יודעים מה זה שבת בכלל, בקושי הצלחנו לסגור את הכביש ליד הבית כנסת, לא ידעו מה זה שבת, והשבת בערה לנו בדם, ואבא שלי ניסה לקחת אותי, אמא שלי לא הסכימה, ושאחי התחתן הוא כבר הניח תפילין, [כשמורינו הרב התחיל להניח תפילין] הוא אמר אתה סתם משוגע, אני לא מאמין, זה סתם שיגעון, מה אני ילך אחרי

ש'מאל" (בראשית כד, מט), ניקח מלוט ניקח מישמעאל²⁴, כנעני אי אפשר, "לא תחיה כל נשמה" (דברים כ, טז), אבל אפשר לקחת מענר ומאשכול וממרא, ולקחת מבנות לוט. אז אליעז אומר, לו יש לי בת כלילת המעלות, מגיל אפס היא גדלה אצל אברהם אבינו.

אבל כל דבר הולך לפי הגנים, אם יש סבא צדיק, אז הנכד יהיה צדיק, זה לא יעזור שיש אבא באמצע, כי הנשמה כוספת לה, הנשמה כוספת להתפלל, מהבר מצווה אני מתפלל משש עד שמונה, בחמשה לשמונה אני יוצא מבית כנסת, מגיע הבייתה אחרי שתי דקות, שלוש דקות לשמונה, אוכל בשתי דקות ארוחת בוקר, אומר ברכת המזון, ובדקה אני כבר מגיע לבית ספר, הייתי הולך דרך החצרות, בסיבוב זה חמש דקות, אבל דרך החצרות, אז הייתי עושה חורים בגדר, מגיע תוך דקה, בצלצול נכנס לכיתה, עד חמשה לשמונה אני נמצא בבית כנסת, משש, קם

מראי מקומות והערות

מבנות לוט שהיה יושב לשמאלו של אברהם (ב"ר):

²⁴ רש"י בראשית כד, מט על מימן - מבנות ישמעאל: על שמאל -

היה נגד השידוך, ואז הוא ראה את עשו [יוצא מרבקה], "ו'כדה ע'ל ש'כמה", אבל יש אחד ר' נפתלי מרופשיץ, יש לו בן [של בן - האמרי נועם מדז'יקוב], [26] אז הוא בא להסביר לנו, שזה לא עשו זה יעקב, פה כתוב עשו [שיצא מרבקה], אבל בעצם זה יעקב זה לא עשו, עשו זה רק הקליפה, אתה רואה אבטיח מה אתה רואה? ירוק, אתה לא רואה אדום, אתה רואה את הקליפה, אתה רואה תפוז, אתה רואה את הקליפה, אתה לא רואה את הפרי בפנים, אז בהתחלה אליעזר ראה את הקליפה.

אליעזר מסתכל על רבקה הוא יודע איזה ילדים יהיו לה, "וכדה על ש'כמה", וכדה זה ר', על זה ע', ש'כמה זה ש', הוא רואה את עשו, אז הוא מיד התקשר אלי,

השיגעון שלך, [אבל] אחי היה נורמאלי [אז כשהוא התחיל להניח תפילין גם האבא התחיל הניח תפילין]. אחי גם הולך לישיבה, אני חשבתי אני צריך לשכנע אותו 8 שעות [ללכת לישיבה], לשבת איתו שלרשה ימים, אמרתי לו אתה בא לישיבה, זה היה חופש הגדול, הוא כבר גמר תיכון, כיתה ראשונה, רצה לעלות לכיתה השנייה, אמרתי עכשיו אתה בא לישיבה, [מיד הוא אמר:]: אני בא, אין בעיה אני בא, שלחתי אותו להוד השרון, לר' יעקב אדלשטיין, קיבל אותו [25].

אז מדברים כאן שהיא - בתו של אליעזר (עבד אברהם) גדלה אצל אברהם אבינו, "אור אברהם", הבת של אליעזר, לכן אליעזר

❁ מראי מקומות והערות ❁

אתה שייך לישיבה, פתאום הוא מגיע אלי בכפר חסידים, ישב חצי שנה למד איתי, אחרי זה הוא עבר לחב"ד, הוא בא לאומן עד שמישהו גירש אותו, אז הצייר הכי גדול בכל ארץ ישראל, בכל העולם, התמונות שלו הולכות בכל העולם.

[26] (הוא קיבל אבן מקודם, מישהו זרק עליו אבן, לא יודע מה קרה, חבר'ה עומדים למטה, צריכים כל אחד להתנדב, ללכת לשעה אחת).

²⁵ ואתו דבר עם [הצייר ברוך] נחשון גם כן, ישבתי אצלו גם כן, 'ניצוצות' אמרו שהם הזכירו את השם, כל הסיפורים של נחשון זה שלי פרטי, ישבתי איתו שעות על שעות עד שהוא הסכים לבוא לישיבה, והכל, הוא היה צייר מדופלם, הוא יכל לעשות קריירה בין לאומית, ישבתי איתו ימים, שעות על שעות, עד שהוא הסכים ללכת לישיבה, בסוף הוא עשה לי טריק והלך לצבא, אבל שם הייתה איזה חיילת אמרה לו מה אתה עושה בצבא?

עולה שטיח מאה דולר, ואתה מוכר את זה בעשר אלף דולר, בעשרים אלף דולר, שטיחים פרסיים הכי יקרים. אז כל הטורקים והטורקיות הם מביאים שטיחים מפרס, והם נהיים מיליארדיסטים, והם החזיקו את הישוב כאן [הספרדי בארץ ישראל].

האשכנזים זה אמסטרדם [הם החזיקו את הישוב האשכנזי בארץ ישראל], פקידים אמרכלים, והעבירו את היהלומים מאמסטרדם, מפירו מצ'ילי, הכל זה יהלומים שם, האינדיאנים החביאו את היהלומים, וגילו אותם, אבל אי אפשר להביא אותם, הממשלה

אמר: אני רואה את עשו, אמרתי: תבטל את השידוך, התקשרתי ליצחק אל תסכים לשידוך הזה, אתה רוצה שיהיה לך עשו? מה, השתגעתי? תבטל את השידוך, וחוץ מזה היא טורקיה, אני נגד הטורקיות הם כולם סנוביות.

כל המיליארדים זה מטורקיה, הם היו מביאים שטיחים מפרס, קונים שם במאה דולר, מוכרים באלף דולר, את השטיחים עושים ילדים בגיל שבע, את השטיחים הפרסיים, הופכים ילדים בגיל שבע לבעלי מומים, הם צריכים לעמוד 12 שעות ולארוג את השטיחים, וככה זה

מאה מטר למטה, מוצא מערה מלאה יהלומים, כי איך שהגיעו הספרדים מיד התחילו להחביא את היהלומים, הם (- הספרדים) שחטו אותם, יש אין סוף סיפורים איך שהם לקחו את הבת של המלך של מקסיקו, אמרו לו תמלא לנו אולם עם זהב [ואנו נשחרר אותה], אחרי שהוא מילא אולם עם זהב עד התקרה שחטו אותה^[27]

אז מי שהיה נוסע לארץ ישראל היה צריך לעבור דרך אמסטרדם, ושם היה פנקס, עם כמה ילדים יש לך, את זה היו שולחים לישראל כל חודש, יש לך עשרה ילדים, חמשה ילדים, אבל הממשלה הטורקים לקחה את הכל, לקחה את כל הכסף ונתנה משהו, כמה פרוטות, ואז היו צריכים להבריא, אז מי שהבריא קיבל מאסר עולם, וגם לקחו לו את הכסף.

ובדיוק הרב'ה מגיע²⁸, וכולם מתים מרעב, לא מגיע אגורה, אז

לוקחת את הכל, הממשלה הייתה נותנת להם מעשר, מעשר לחסידים, 90 אחוז זה שייך לממשלה, ועשר אחוז הולך ל... אבל רק יהודים ידעו איך להבריא את זה. כל זה כתוב במגלת ספר, הוא אומר אפילו החכם צבי היה סוחר ביהלומים, הוא נתן למישהו עצות איך להביא את היהלומים, והוא ביקש ממנו עשר אחוז, וגם את זה הוא לא נתן לו.

על כל פנים היהודים נהיו הכי מיליונרים, אז פתחו את הבורסה באנטוורפן, את הבורסה הכי גדולה בעולם, כי כל היהודים היו מגיעים עם סירות, האוניות היו מגיעות 50 ק"מ מהחוף, בהולנד ובבלגיה, והיהודים היו מגיעים עם סירות, לוקחים את היהלומים, קונטיינרים שלמים של יהלומים שהביאו מפרו מצילי, שם היה מקור היהלומים,

עד היום מוצאים שם יהלומים, אדם חופר בור, פתאום הוא נופל

❁ מראי מקומות והערות ❁

²⁸ שבחי הר"ן - אות יט

אחר כך היה שם המעשה המפורסם של המסור שהיה שם. והמסור היה אחד מאנשי חוץ לארץ שבאו לשם ונעשה מסור אצל

²⁷ כל זה אתם צריכים לקרוא, אם אתם בצבא יש לכם המון זמן לקרוא ספרים, אפשר לדעת את כל ההיסטוריה, איך היהודים נהיו הכי מיליארדיסטים.

לחסל את כל היהודים, מה גנבתם כסף מהממשלה? זה נגד החוק, היום יש חוק, בהרב מייארה, יש חוק אז הם עושים חוק שאסור ליהודי להחזיק כסף, ואסור ליהודי להרוויח, ואסור לסבסד מעונות, כל מיני חוקים עושים. אז [בזמן הטורקים] היה חוק שכל כסף שמגיע מוסרים את זה לממשלה, אז הרב'ה הברייח את זה, כל העיר ברחת למערות, ואז נשאר רק המסור ורבנו בעיר, הרב'ה היה מאוד חולה, לא יכל לברוח, ואז הרב'ה אמר [למוסר] תתחיל להגיד תהילים, והוא אמר תהילים בכאלה בכיות, עד שהוא התעלף, ואחרי שהוא כבר

הרב'ה בעצמו הברייח את הכסף, כתוב בשבחי הר"ן, הרב'ה שלח את השליח שלו לחיפה, והוא קיבל את הכסף שהביאו מאמסטרדם, ואז נודע לממשלה שהכסף כן הגיע, לא יודעים מי החביא את זה, כי את השליח של הרב'ה לא חיפשו, ידעו שהוא לא שייך לטבריה, חיפשו איזה שד"ר, איזה מישהו מטבריה, מהשליחים שמקבל את הכסף שמגיע מאמסטרדם, ואז נותנים לו מאסר עולם, או הורגים אותו אפילו ואת הכסף לוקחים...

אז הרב'ה הצליח להברייח את הכסף, שלח את השליח שלו, אז נודע מזה לממשלה, היו צריכים כולם לברוח מהעיר, הביאו צבא

מראי מקומות והערות

גדולות בכל העיר, והיתה צעקה גדולה ובכיות רבות בכל בית ובית:

וגם רבנו זכרוננו לברכה, רצה לברח אך לא היה יכל מחמת חולשתו. וכבר התחיל לצאת מן העיר, אך חזר אחר כך. ומאת ה' היתה זאת, כי על ידי רבנו, זכרוננו לברכה, חזרו כולם לתוך העיר, כי המסור הכניע עצמו מאד תחת רגלי רבנו, זכרוננו לברכה, והלך לרבנו, זכרוננו לברכה, והכניע עצמו מאד תחתיו. וענין ההנהגה, שנהג עם המסור הנ"ל, תקצר היריעה לספר. כי נהג עמו בחכמה נפלאה עד שהמסור נתבטל נגדו:

הפעשא (ועשה רעות גדולות לאנשי טבריה. ותפס את גדולי העיר בשביה, ותפס אותם בבור תשעה שבועות. ואחר כך נסעו אנשי פרענקען (הספרדים) אל הפעשא ונתנו לו הון רב ופטר אותם, והלכו, ותפסו את המסור, ורצו לחנק אותו, ועשה עצמו כאלו כבר נגוע ומת:

ואחר כך נתעורר והלך ומסר אותם, עד שנתן לו הפעשא רשות שיעשה עם כל העיר כרצונו. ועשה אותו לפקיד, ובא אל העיר בכבוד גדול עם אנשי חיל ישמעאליים בגדולה ובכבוד. ואזי תכף ומיד ברחו כל העיר ולא נשאר כי אם נשים וטף והיה בכיות

התעלף הוא כבר נהיה חולה, כבר לא יכל למסור.

שבת היי שרה תשפ"ה

לפני שחרית

עכשיו היארצייט של ר' הירש לייב, אני גרתי אצלו בבית 3 שנים, הייתי אתו כל הזמן, אח"כ הייתי ברחוב קסוטו, קסוטו למד ב... בישיבה הוא היה איטלקי הוא התחתן עם הנכדה של המהר"י קורקוס, הוא גם היה איטלקי, [רחוב קסוטו] זה בבית וגן, הייתי שם בישיבה באוהל יעקב 20 שנה, הוא היה בתש"כ עוד לא נולדתם, אח"כ קראו את הרחוב על שמו, הייתי עם ר' הירש ליב.

אז לפני תשכז' שאלתי אותו

למה אתה לא הולך לכותל, אז הוא אמר לי שזה מסוכן יורים שם כדורים, אבל מאז שהכותל נפתח הוא לא הפסיד יום אחד בכותל, הייתי הולך אתו כל לילה, הוא היה אומר תיקון חצות בכותל, אח"כ הוא היה באיזה חדר ברובע, אז ר הירש לייב היה אומר תיקון חצות בכותל, היו צוחקים עליו, הוא אף פעם לא נכנס לתוך המערה, לא משנה גשם, שלג, מינוס, אף פעם לא נכנס.

יש את המערה של רבי מטבריה לציפורי²⁹, זה כתוב בע"ז י.

מראי מקומות והערות

²⁹ עבודה זרה י, ע"ב

ההיא נקרתא דהוה עיילא מביתיה (של אנטונינוס) לבית רבי כל יומא הוה מיייתי תרי עבדי חד קטליה אבבא דבי רבי וחד קטליה אבבא דביתיה אמר ליה בעידנא דאתינא לא נשכח גבר קמך יומא חד אשכחיה לרבי חנינא בר חמא דהוה יתיב אמר לא אמינא לך בעידנא דאתינא לא נשכח גבר קמך אמר ליה לית דין בר איניש א"ל (אימא) [לימא] ליה להווא עבדא דגני אבבא דקאים וליתי אול רבי חנינא בר חמא אשכחיה דהוה קטיל אמר היכי אעביד אי איזיל ואימא ליה דקטיל אין משיבין על הקלקלה אשכחיה ואיזיל קא מזלזלינן במלכותא בעא רחמי עליה ואחיהיה

ושדריה אמר ידענא זוטי דאית בכו מחיה מתים מיהו בעידנא דאתינא לא נשכח איניש קמך כל יומא הוה משמש לרבי מאכיל ליה משקי ליה כי הוה בעי רבי למיסק לפוריא הוה גחין קמי פוריא אמר ליה סק עילואי לפוריך אמר לאו אורח ארעא לולזולי במלכותא כולי האי אמר מי ישימני מצע תחתך לעולם הבא אמר ליה אתינא לעלמא דאתי אמר ליה אין אמר ליה והכתיב לא יהיה שריד לבית עשו בעושה מעשה עשו תניא נמי הכי לא יהיה שריד לבית עשו יכול לכל תלמוד לומר לבית עשו בעושה מעשה עשו אמר ליה והכתיב שמה אדום מלכיה וכל נשיאיה אמר ליה מלכיה ולא כל מלכיה כל נשיאיה ולא כל

לאומן, כי שנה הבאה ראש השנה יוצא ביום שלישי, כי אם פסח זה מוצ"ש אז ראש השנה זה שלישי, אז תשפ"ו זה שלישי, ותשפ"ז זה יצא בשבת, ובתשפ"ח זה גם יוצא בשבת. אח"כ זה יהיה ביום שני, תשצ"א זה שוב בשבת. אז אם זה יוצא בשלישי נצא במוצ"ש, נראה אם נוכל לסדר את זה, כי החולקים עשו ויזה שחורה, הם אמרו לאוקראינים שזה בנאדם מסוכן, הוא יושב ב10 בתי סוהר, כי ביוהנסבורג הייתי בשתי בתי

אנטונינוס היה הורג כל יום 2 עבדים. מותר להרוג עבדים, הוא היה הורג שניים בכל יום.

ושמעון ולוי הרגו את כל שכם למה? מותר להרוג עיר שלימה? יעקב כעס עליהם, למה להרוג עיר שלימה? במיוחד שהוא יכל להוציא, כי היה לו דרכון טורקי, הוא היה מחרן זה בטורקיה, עד היום, יש שם את הכל, הם מראים שם את הכל, את כבשן האש אור כשדים.

אז ניסע לשם בשנה הבאה בדרך

סוהר, בהתחלה הייתי שבוע בראדנבורג, אח"כ הייתי בסאנסיטי אז זה שתיים, ובזימבבואה, ובהולנד הייתי באמסטרדם ובהאג, כי הגעתי ביום שישי בבוקר ובאחד בצהרים [בערב שבת] כבר שיחררו אותי אז הלכתי לבית של אבי טביב, שם הייתי עד שנסענו ליוהנסבורג. שם הייתי בכלא עד יג' תמוז, הם רצו שאני יהיה שם כל החיים, אז הם לקחו אותי לארץ הייתי באיילון ובמר"ש ובצלמון ובאשל זה עשרה בתי סוהר. אז החולקים הדליפו את זה, הם אמרו זה בנאדם שישב כבר בעשרה בתי סוהר.

אז זה הפרשת שבוע, זה גם על חרן שאליעזר הלך לחרן, אני הייתי נגד השידוך ואליעזר היה נגד, אמרתי שיצא פה עשו, לא הקשיבו לי, אז באמת יצא עשיו, זה מה שקורה שלא מקשיבים לרב. אז הגיע נכד של ר' נפתלי רופשיצער ר' מאיר מדז'יקוב אמרי נועם, צריך שיהיה פה אמרי נועם בספריה, אז הוא אמר 'מחריש' שיהיה כאן גם את יעקב (מחריש = 558 = יעקב = 182 + עשו

= 376).

אחרי זה אליעזר ראה שבירת הלוחות אז הוא נסה לחבר אותם עם הצמיד, מי שבר את הלוחות? אה משה רבינו שבר.

אז היה ר' הירש לייב, הייתי אצלו הוא נפטר בכב' חשון, אחרי הייתי אצל ר' צבי אריה רוזנפלד, הוא היה בא לתת שיעורים, אז הייתי גר אצלו שעוד לא היו לו ילדים, היום יש לו 2 או 3 ילדים, ועכשיו זה גם היארצייט של ר' ישראל אודיסער, הוא היה גר אצלי 3 שנים, הוא אמר לי שהוא יודע שהפתק זה שטויות, הוא שלח את הפתק לאומן שם צחקו מזה, אבל לא רצו להגיד לו כלום כדי לא לבייש אותו, כי מישהו ראה אותו אוכל ביז' בתמוז, זה כתוב בתוך הפתק שראו אותו אוכל, כי הוא הלך כל היום בשמש מצפת 6 שעות, פעם לא היה מרצדס היה רק חמור אז הוא נשבר ואכל, מישהו שם לו פתק.

שאלו את הרב על דיבור שאמר ללכת לקבר של הרב שך, אז

עד 6 זה 10 שעות, כל שעה אפשר ללמוד 48 אלף אותיות, עשר שעות זה 480 אלף, עוד שעתיים זה (סה"כ) 576, מאיפה יהיה עוד 24 אלף? (אמא שלו תכין קרעפאלאך, 24 אלף קרעפאלאך...), אבל עוד חצי שעה זה עוד 24 אלף, זה בדיוק 600 אלף אותיות מכל אות נברא מלאך, לכן צריך להגיד שלום עליכם, כי שאומרים שלום עליכם זה 3 מיליון 600 אלף (600 אלף כפול 6 ימים) שאומרים שלום עליכם שלא יעזבו אותנו.

ביום ראשון יהיה ר"ח וביום שני, מוצא"ש יגידו יעלה ויבוא וגם רצה כי זה אחרי השקיעה, אח"כ יגידו הלל ביום ראשון וגם ביום שני, מי שיגיד ביום ראשון יצטרך להגיד גם ביום שני.

ר' שמעון שפירא, הוא היה הצדיק הכי גדול הוא המשיך את ר' שמואל שפירא, הוא המשיך את האור של רבינו בעולם, שהוא עלה לשמים הוא עצר את המלחמה בלבנון בזכותו לא יהרגו יותר יהודים.

אליהו מירב, אליהו חי וקיים

הרב אמר זה תמיד ולא רק ביארצייט. אז הרב אמר אני למדתי עם כולם, עם הסטייפלר, עם הרב שך, עם הרב חיים. כל יום הייתי לומד בין 1 ל 2 מבררים את כל ההלכות. מאז שנהייתי ברסלב מחקו את זה שלמדתי איתם.

שבת תולדות תשפ"ה

הכרזת החודש

המולד יהיה ב 4:28 כולם יהיו עם בגדי שבת עד 4:30 אז ילכו למקוה ואפשר כבר להחליף לבגדי חול, בחמש יתחילו 'הודו' ב 6:15 יהיה נץ כולם יתפללו עד 7:30 אחרי ילמדו מ

ואדיות, בלילה, של קילומטר. היה מורה פרנקל הוא תיאר לנו איך זה נראה כ"כ מוחשי זה נכנס לי בעצמות. זה רוחב של 300 מטר.

איתנו, הוא חי וקיים, מחר יש נסיעה ליוסף הוא יסע איתנו, מחר בלילה יש נסיעה ליוסף 10 אוטובוסים, ואח"כ תהיה עוד נסיעה בחנוכה.

בקידושא רבה

הרבי צבי כוגן [שליח חב"ד בדובאי] עכשיו הוא נהרג באבו דאבי, אנחנו לא נוסעים לדובאי לאבו דאבי להחזיר בתשובה, רבינו אומר שע"י תפילת 18 אפשר להחזיר את כולם בתשובה. תפילת 18 אחת ושלומדים 600 אלף אותיות כנגד נשמות ישראל, כי 10 שעות זה 480 אלף, ועוד שעתיים זה 576 אלף, חסר עוד 24 אלף, אז עוד חצי שעה של לימוד אז אפשר להחזיר את כל העולם בתשובה, נזכה לגאולה שלימה ב.ב.א

עשיו אם היה זוכה היה פי אלף מיעקב³⁰, אבל למה פי אלף ולא פי מאה? אז מחריש זה 558 זה יעקב ועשיו, כי עשיו זה רק הקליפה, אליעזר מחריש, כי איך שולחים אדם שהוא נגד השידוך, הוא רק רוצה להכשיל את השידוך, רק רואים דברים רעים; שבירת הלוחות, רואה את עשיו.

נחלי ארנון איפה זה? זה באולגה? לכיש ליד אשדוד כן? הזוהר כותב שנחלי ארנון זה שער החמישים. למה השארתם מהם משהו? למה לא הפצצת את הכל? אז הוא ברח דרך נחלי ארנון, כל העירקיים שרדפו אחריהם התרסקו שם, כי זה

יעקב אבינו היה מסכן הוא היה בטוח שאבא שלו לא רוצה לברך

מראי מקומות והערות

מיעקב כי יעקב השיג בהשגות משה והוא אם היה רוצה לבחור בטוב היה יכול לעלות למדריגות משיח ליחידה דאצילות בסוד אדמוני עם יפה עינים:

³⁰ היכל הברכה בראשית פרק כה פסוק כה אדמוני - מלא ואו כי לא נברא להיות רשע שופך דם נקי אלא ע"פ התורה ולזה חברו הוא אדמוני דוד, והרשע הזה אלו היה בוחר בטוב היה יכול להיות צדיק גדול אלף פעמים

והבאתי עלי קללה ולא ברכה, זה קושיה למה ה' לא יכל להגיד ליצחק שיברך את יעקב, כמו שה' אמר לאברהם אבינו לברך את יצחק, "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה"? כי הגברים אין להם שכל...^[31].

אותו, בכלל איך הוא ידע, כל העניין זה היה בסוד, זה יצחק אמר לעשיו, זה היה בחדרי חדרים, מי גילה את זה? רבקה ידעה את זה ברוח הקודש, יעקב היה בטוח שאבא שלו שונא אותו ולא רוצה לברך אותו, הוא אומר והייתי בעיניו כמתעתע

מראי מקומות והערות

כי עכשיו חמינאי עובד לגמור את האטום כי לוקחים אורניום 238 אלקטרונים ומורידים ל-235 [על ידי ש]שמים את זה בצנטריפוגות שמסתובבות 10,000 או 20,000 סיבובים לשניה ואז עפים 3 אלקטרונים [ואז יש פעולת שרשרת], בידן אמר שזה דוקא ווב שיזרקו.

³¹ אטום כי יש 238 אלקטרונים אתה למדת פיזיקה בצבא? יש אורניום 238, כי בעשר או עשרים אלף סיבובים בשניה, אז יוצאים 3 -] ואז נהיה 235 במקום 238 ואז נהיה פצצת אטום זה יהיה עכשיו, כי בידן אמר שאסור להגן על יהודים, אמרו לביבי איך אתה מגן על היהודים, מי שמגן על היהודים צריך לזרוק עליו אטום.

והתקדשתם

דברים חוצבי להבות אש

עכשו, הוא נרדם, הוא ככה, כמה האבא יכול לסחב אותו, זה הכל פי באותו רגע לא היתה התקדשות, אדם צריך לפני כן ללכת לפתל, לנסע לחברון, הוא יכול אפלו לנסע למרון, הוא יכול אפלו לנסע לאמון.

נקרא את זה עוד פעם [את דברי הפלא יועץ], זה דברים נוראים, זה חוצבי להבות אש.

הפלא יועץ אומר שאדם לכל הפחות שיכבה עכשו [אחר שהוליד] אז הוא יכול לתקן את זה, אז הוא יכול להוריד את המסכים מהילד שלו, הילד נולד עם המון מסכים, הוא לא מרגיש שום חיות בתפלה, שום חיות, אתה מדבר עם השם, אתה שר להשם. אני עם ה"יאני ואת בריתי אותם" (ישעיה נט, כא) אני שר את זה מגיל עשר, הלכתי איפה ששרים, מגיל עשר אני שר את השיר הזה, אני לא יודע מי חבר את זה - הרב'ה מקרליו, הרב'ה מפעלו, הלכתי לבית הכנסת הגדול [בחיפה] והיינו שרים את זה (הרב שר עם הציבור): "יאני ואת

דואג האדומי ידע את כל התורה מן השפה ולחוץ, אם אדם לא מתקדש, הוא מקבל גשמה של ממזר, קרוב להיות הולד ממזר "ובנים זרים ילדו" (הושע ה, ז), בנים זרים ורעים, ויש שיחה גם בן מר' יחזקאל לוינשטין שאם לא מתקדשים באותו רגע אז הילד ממזר, ר' יחזקאל לוינשטין שהוא ליטאי, הוא המשגיח של ישיבת פוניב'ז אומר: שיוצאים ילדים חטאים, רעים, טפשים בנים משחיתים כל מום בם, אין דבר כזה.

כל מה שהדור ככה פרוץ, פי ההורים עוד לא מתקדשים, לא מחנכים אותם בכלל להתקדש, מחנכים אותם בהדרכות - המדרכים האלה לא יצאו לעולם מהגהנום, מחנכים בדיוק הפוך, שלא צריך להתקדש, וברגע שמביאים את הילד עם תאוה הילד הזה בשום אופן לא רוצה ללמוד, לא רוצה להתפלל, לא רוצה כלום, הוא לא רוצה שום דבר. אין לא שום זיק לקדשה, שום אלוקות אין לו, הוא "לא אמן בם" (דברים לב, כ) "בנים משחיתים" (ישעיה א, ד), לא רוצה תפלה, האבא מחפש אותו, איפה אתה

הרע כל כך מגשם, אבל היצר ישאר, כתוב בזהר וירא שיהיה רחל ולא, עכשו שתי בנות לוט זה היצר הרע, בעתיד יהיה רחל ולא, שאדם יהיה לו רק תשוקה לאשתו אבל אם הוא יביא ילד עם התשוקה הזאת אז הילד לא יוכל ללמוד, לא יוכל להתפלל, לא משנה שיבוא משיח. (מעלות הצדיקים).

בריתי אותם אמר אדני רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיו לא ימושו מפיו ומפי ירעה ומפי זרע ירעה אמר אדני מעתה ועד עולם" (שם).

צריכים להתקדש, להיות קדושים, להיות מהורים, להלחם עם היצר הרע הזה, משיח יבוא, אז כבר לא יהיה כזה יצר

איפה שהצדיק נמצא – שם הר המוריה

שאי אפשר להבין, כל הבאר מים חיים.

איפה שהצדיק נמצא שם נמצא הר המוריה, איפה שהצדיק נמצא, כי כתוב שדוד בא "עד הראש" (שמואל ב' טו, לב), אז הוא מיד אמר דוד הלא לעבד עבודה זרה, כנראה דוד הולך לעבד עבודה זרה, כי נהיה קושיא בכל עם ישראל, דוד הוא כזה צדיק, דוד אוהבי והוא אוהב את ה' ופתאום הבן שלו רוצה להרג אותו, וככלם רוצים להרג אותו,

למה יעקב בחר המוריה, אומר את זה הבאר מים חיים, איפה שהצדיק נמצא שם קופץ הר המוריה, לומדים את זה מהפרשה, הר המוריה קפץ אליו, יעקב קפץ בחזרה הוא אומר למה לך לקפוץ אני יקפוץ אליך, הר המוריה רצה לחסוך לו את זה בתחלת הדרך, כמה זה אלף, עושים את זה בשגיה, שלש מאות קילומטר לתרן, הוא עשה את זה בשגיה אחת, והר המוריה אמר לא לא, זה הכבוד שלי שאני קופץ אליו, זה דברים

לְאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא, אֹז צַעֲקוּ ה' הוּא
אֱלֹקִים, פִּי שְׁתִּים יוֹתֵר, [בְּקִבְלַת
הַתּוֹרָה נֹאמֵר:] אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ,
[וּבְהֵרֵ תְּבוֹר אָמְרוּ:] אֲנֹכִי אֲנֹכִי, מֵה
אֲמָרָה דְּבוּרָה אֲנֹכִי לְה' אֲנֹכִי
אֲשִׁירָה, וְאֶצֵּל אֵלֵיהוּ כְּלֵם צַעֲקוּ ה'
הוּא אֱלֹקִים, ה' הוּא אֱלֹקִים .

לְכֵן כָּבֵר אַחְאָב עָשָׂה תְּשׁוּבָה, הוּא
קִבֵּל כָּל יוֹם אַרְבָּעִים מְלָקוֹת שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים, כְּתוּב שְׁכַל יוֹם בָּא
[יְהוֹשֻׁפֵט מְלֹךְ יְהוּדָה] נִתֵּן לְאַחְאָב
מְלָקוֹת כְּדֵי לְכַפֵּר עַל כָּל הַעֲוֹנוֹת
שְׁלוֹ, הוּא עָבַר עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה
עֲבוּדָה זָרָה, אֹז הוּא מְקַבֵּל כָּל יוֹם
אַרְבָּעִים מְלָקוֹת, אֲדָם צָרִיף בְּכָל יוֹם
לְקַבֵּל אַרְבָּעִים מְלָקוֹת, בָּאִים לְכַאֵן
זֶה כְּמוֹ אַרְבָּעִים מְלָקוֹת, כָּל
הַיְסוּרִים, כָּל הַטְּלֹטוּלִים, אֹז כָּל יוֹם
הוּא הֵיךְ מְקַבֵּל [שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים]
אַרְבָּעִים מְלָקוֹת.

כִּי אֵיזְבֵּל אֲמָרָה לוֹ מֵה אֲתָה מִתְּפַעֵל
מֵאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא, גַּם אֲנִי יְכוּלָה
לְהוֹרִיד אֵשׁ, אֲנִי יִגִּיד לְךָ אֵיזָה כְּשׁוֹף
אֲנִי יוֹרִיד אֵשׁ, כְּתוּב שְׁכַלֵּם נְסוּ
לְהוֹרִיד אֵשׁ עַל יְדֵי כְּשׁוּפִים, ה'
בְּלִבֵּל לָהֶם אֶת הַכְּשׁוּפִים, כְּכֵה כְּתוּב
בְּזֵהֵר חֲקֵת, וְחִיָּאל בֵּית הָאֱלִי
הַתְּחַבָּא מִתַּחַת הַמְּזֻבָּח , כִּי עוֹבְדֵי
עֲבוּדָה זָרָה הָיוּ מִחִבְיָאִים בֵּין אָדָם

הוּא אָמַר אֲנִי יִלְךְ לְעַבֵּד עֲבוּדָה זָרָה,
אֲנִי אֲרָאָה שְׁאֲנִי מִשְׁתַּחֲוֶה לְפִסֵּל, אֹז
כְּלֵם יִגִּידוּ: אָהָה, דְּוֹד לְמָה הַבֵּן שְׁלוֹ
רוּצָה לְהֵרַג אוֹתוֹ, [כִּי] מִמֶּשׁ הוּא
עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, [לְכֵן רָצָה דְּוֹד
לְעַבֵּד עֲבוּדָה זָרָה], אוֹמֵר לוֹ חוּשִׁי
הָאֲרָכִי: לֹא, כִּי כְּתוּב: "כִּי גִרְשׁוּנִי
הַיּוֹם מִהַסְתַּפַּח בְּנַחֲלַת יְהוָה לֵאמֹר
לֶךְ עֲבַד אֱלֹהִים אַחֲרָיִם" (שְׁמוּאֵל א'
כו, יט) |, |, כְּשֶׁאֲדָם בַּחוּץ לְאֶרֶץ זֶה
נִקְרָא שְׁגִרְשׁוּנִי, שְׁמִגְרָשִׁים אוֹתוֹ, אֹז
מֵיֵד הוּא הֵיךְ צָרִיף לְהִגִּיד [כְּשֵׁם
שְׁאָמַר חוּשִׁי הָאֲרָכִי לְדוֹד:] לֹא
גִרְשׁוּ אוֹתְךָ, אֵיפֹה שְׁאֲתָה נִמְצָא שֵׁם
זֶה הֵר הַמּוֹרִיָה, אֹז זֶה דְּוֹד, דְּוֹד
הִרְאֵשׁ זֶה הָאָבֵן שְׁתֵּיָה .

אֹז אֲנַחְנוּ לּוֹמְדִים שְׁהֵר הַמּוֹרִיָה
קוֹפֵץ לְצַדִּיק, אֵיפֹה שְׁהַצַּדִּיק נִמְצָא
שֵׁם הֵהָר הַמּוֹרִיָה, שֵׁם זֶה תְּבוֹר
וְחֶרְמוֹן, כִּי ה' לֹא יֵדַע אֵיפֹה יִבְנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אִם בְּתְבוֹר אוּ בְּחֶרְמוֹן,
בְּסוּף הוּא בְּנָה אֶת זֶה בְּהֵר הַמּוֹרִיָה,
כְּתוּב שְׁהֵר הַמּוֹרִיָה קָפֵץ לְהֵר סִינִי ,
כְּתוּב שְׁבִזְמַן מִתֵּן תּוֹרָה הֵר הַמּוֹרִיָה
לֹא וְתֵר, אֲנִי רוּצָה לְהִיּוֹת בְּמִתֵּן
תּוֹרָה, הַתְּבוֹר וְחֶרְמוֹן קָפְצוּ מִחוּץ
לְאֶרֶץ , עַד שְׁהַגִּיעוּ לְ[הֵר סִינִי] ה'
אָמַר עֲכָשׁוּ תַחֲכוּ, הֵר הַתְּבוֹר יַחֲכָה
לְדְבוּרָה הַנְּבִיאָה, וְהֵר הַפְּרָמֵל יַחֲכָה

מתחת המזבח, הִיָּה לָהֶם כְּשׁוֹפִים, הצדיק בסוף הוא זוכה להיות עבד על שלחן המֶלֶךְ.

ועכשו הר המוריה קופץ לצדיק, איפה שהצדיק נמצא שם זה הר המוריה, שם זה התבור, כי לעתיד לבא ה' יחבר את כל ההרים, כי הפרמל רצה שיתנו עליו את התורה, כתבור, [אמר ה':] לעתיד לבא אני מאחד את כלם, "והיה באחרית הימים יהיה הר בית ה' נכון בראש ההרים" (מיכה ד' א'), בראש כל ההרים זה תבור, חרמון, כרמל, סיני, והר המוריה, כל החמשה יתחברו ביחד, וכשיבנה בית המקדש השלישי הפרמל יקפוץ להר המוריה, התבור החרמון והכרמל, עכשו כל ההרים נמצאים כאן, גם התבור, גם החרמון. (מעלות הצדיקים).

הוא הכיש אותו, "ואם יחבאו בראש הכרמל" (עמוס ט, ג) משם הנחש בא והכיש אותו.

לומדים כל זה בפרשה הזאת, שהר המוריה קופץ לְדוֹד הַמֶּלֶךְ, ואיפה שְׂדוֹד הַמֶּלֶךְ, נמצא שם הר המוריה, כל אחד [אפלו שהיה בחוץ לארץ] בעבר הירדן, ברזלי הגלעדי [וחושי הארכי], הם היו אנשים פשוטים, הם היו עם שלמה המלך ארבעים שנה, הם היו מאוכלי שלחנה. הם היו אנשים הכי פשוטים כיון שהם הלכו עם הצדיק אז הם אכלו על שלחן המלך, עכשו הִיָּה שֵׁם פְּנֵה [בשלחן המלך] שם ישבו אנשים פשוטים מבני ברזלי הגלעדי, בני ברזלי הגלעדי אחרי זה הם היו הכי צדיקים, אחרי זה כלם נהיו הכי

הוספות ממורינו הרב שליט"א

ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב במל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניהם קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, ויבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשנתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הנה שהוא מהצרעת משכא דחויא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חומפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו העיניים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ויתברך יותר מתענוג גשמי הנה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ויהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתווג של הצדיק האמת, קשה עליו עניו זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו נבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב במל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם ויתברך שוכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם ויתברך, ומחשבה טובה הקדוש

אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנוזקים היו צועקים מרה עליו באמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נוטלים חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל ומרח ויגיעה רבה כלי האי, ואולי יוכל להפך טבעו ומזגו הרע.

בַּאֲמַת גָּמֹר, וְלֹא יִשְׁטָה אֶת עַצְמוֹ לְהִיּוֹת כְּגֹנֵב דְּעֵת עֲלִיּוֹנָה חֵם וְשְׁלוֹם.

פלא יועץ את ז זווג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וברעות תלוי בזוג הזוג ובכונת הזוג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחמאים ומפשים בנים משחיתים כל מום בם. ומה יתאונן

קדושות הפרישה

לאה שינתה את השידוך – ע"י תפילה

הצעירה היא כלולה מכל העשור (בחינות?) של לאה. כי לאה היתה רק תפילה, לאה כל המציאות שלה זה רק תפילה. ולכן לאה זכתה להיות ראשונה, וגם להקבר במערת המכפלה, לעתיד לבוא כתוב בספר [-] שקבר רחל יתחבר עם מערת המכפלה, ה' יעשה מחילות ומגהרות ורחל תתגלגל ותהיה עוד יותר קרובה ליעקב מלאה, כי עכשיו לאה לא בוכה, אבל רחל – "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה" (ירמיהו לא, טו), כי רחל לא מפסיקה לבכות, לאה כבר גמרה לבכות, לאה כבר לא בוכה, היא במערת המכפלה עם יעקב, אבל רחל בוכה כל הזמן, רחל לא מפסיקה לבכות שום שגיה, רחל – "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך", רחל היא ממשיכה לבכות בלי הפסק, אין כזה מציאות שהיא לא בוכה, ולכן אנחנו עכשיו מתחילים תיקון רחל. (ארזי הלבנון).

לאה היא ידעה כל דבר בדיוק, לאה מגיל שלש הולכת שואלת על המעשים של עשו והיא מורידה דמעות, שהיא רוצה שדוך כמו יעקב לא שדוך כמו עשו, אמרו לה יעקב שיירך לרחל, יעקב כבר שיירך לרחל, את לא יכולה לשנות את הגזירה, היא אמרה: לא, על ידי תפילה משנים את הכל. וככה היא עשתה שלבן בעצמו החליף את זה, לבן בעצמו פחד שלעולם היא לא תקבל שדוך, כי ברגע שהשגיה כבר מתחנת הראשונה כבר נדחתה, זה כבר נהיה לה קשה פי מליון, לבן ידע שאם השגיה (-רחל) מתחנת הראשונה (-לאה) לא תקבל לעולם שדוך, על כן הוא אמר ליעקב "לא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני הבכירה" (בראשית כט, כו), כי צערה בלי יו"ד זה בדיוק 360, זה עשור פעמים לא"ה 36, צערה עשור פעמים לאה, כי

מילתא דבד יהותא

מתבקשים לפנות את הרחובות, ויש להיצמד למרחבים מוגנים היטב! לאשתי יש שיעור נהיגה – ראו הוזהרתם!

♦ ♦ ♦

7: "חתונה" – היא טעות ששני אנשים עושים...
1 – 400 איש שצריכים לשלם עליה...

♦ ♦ ♦

8: הרגע הזה, שאתה נכנס לחנות חליפות/נעליים וכדו' ולא נעים לך לצאת בלי כלום – אז אתה שואל: עד מתי פתוח?...

♦ ♦ ♦

9: גם כשאני ואחותי נהיה בני 90, כשהיא תבוא להיכנס לרכב שלי – אני אסע טיפה כאילו אני בורח.

♦ ♦ ♦

10: "הקול קול יעקב" – הקול של השעון שמעיד את האדם בבוקר. "והידים ידי עשו" – זה הידיים שלוחצות על הכפתור, להשתיק את הצילצול שיוכל לישון עוד!

♦ ♦ ♦

1: הצעה לשכנינו העזתים: במקום לצעוד לגדר – תצעדו לים... לנו זה עבד פעם... תנסו!

♦ ♦ ♦

2: ב"הפסקת אוכל" – יש 'אוכל'. ב"הפסקת קפה" – יש 'קפה', ו"בהפסקת אש"?

♦ ♦ ♦

3: ככל שיוצא לי להכיר יותר אנשים – כך אני מבין יותר, מדוע נח העלה רק בעלי חיים על התיבה...

♦ ♦ ♦

4: אחד שואל את אשתו: אם אני זוכה בלוטו, מה את עושה? עונה לו: לוקחת חצי, ועוזבת אותך. הגבר מוציא שטר של – 20 ואומר לה: יאללה תתחפפי – זכיתי ב – 40 שקל...

♦ ♦ ♦

5: בעל שואל את אשתו: תגיד חמורים חיים הרבה שנים? אשתו עונה: אני לא יודעת – למה? אתה לא מרגיש טוב?...

♦ ♦ ♦

2: שימו לב! הערב בשעה 20:00 כל התושבים

קדושת הצדדים

היה לו שווער קשה, הוא התחיל לבכות על הפצעים אז הוא שרף לו את הפצעים אתה מבין איזה שווער היה לו, ר' פנחס בן יאיר נכנס לטבריה וראה אותו פלו פצעים כל העור מתקלף לו, אולי הוא טבל במעין כנראה, כל יום הוא היה טובל במעין אבל למה העור התקלף לו? כי הוא היה עשירים וארבע שעות בתוך חול, הוא כמה שעות בתוך החול והיה יוצא טובל במעין ועוד פעם נכנס לחול אז כל העור התקלף לו ולכן רשב"י יכול להמתיק את כל הדינים.

רק רבנו יכול לתקן – בלי יסורים

הוא יכול לתקן, רבנו אמר אני יכול לתקן אותכם בלי שתעברו את היסורים, זה רק רבנו יכול, הצדיקים כבר סרקו אותם במסרקות של ברזל כמו ר' עקיבא, ורשב"י היה שלוש עשרה שנה בתוך חול, הנסה להיות בחול שניה אחת, שניה אחת יקברו אותך בתוך חול בא נראה אותך, אפלו עשר שניות, [ואילו ר' שמעון בר יוחאי היה] שלוש עשרה שנה! אי אפשר להבין את זה, בתוך חול אדם קבור, כל העור התקלף לו, ר' פנחס בן יאיר ראה אותו, מי זה ר' פנחס? חמיו – השווער שלו,

היפוך לילדים

ללמד את הילדים – צריך שיהיה לאבא גמרא

[וכשהגיע יעקב לחר המוריה] השכינה אמרה, צדיק בא לבית מלוני ילך בלי שנה? מה קרה? אחרי ארבע עשרה שנה שיעקב לא ישן, אתה יודע מה קרה? הוא התמוטט! הוא נהנה ענף, ארבע עשרה שנה שהוא לא ישן. זה לא טוב ארבע עשרה שנה לא לישן, זה לא כדאי, בסוף מתמוטטים, |1| בום, הוא התמוטט על אבן שתיה.

כל זה צריך לספר לילדים, עם חיות. בהתחלה, "ויפגע במקום וילן שם, כי בא השמש" - השמש שקעה שלא בעונתה. זרחה לו, השמש שהיא זרחה לו, אז עכשו היא שקעה [ש]לא בעונתה, השמש הקדימה לזרח לו, - היא הקדימה בעשור דקות. (מעלות הצדיקים).

1 איך יודעים שהוא התמוטט? אתה יודע מה זה להתמוטט, שפתאום אתה נופל. ככה, כשערים כל הלילה, מגיעים שחרית, בום. אז אחרי ארבע עשרה שנה הוא התמוטט כבר, לכן זה לא טוב שאדם ער ארבע עשרה שנה, זה לא כדאי. כפיה זמן אתה יכול להיות ער, שתים עשרה שעות, שמונה שעות רצוף, חמש עשרה, מחמש בבקר נגיד עד עשר בלילה, מחמש עוד תצליח לשרד, אבל הוא ארבע עשרה שנה הוא לא ישן.

כשלומד עם הילדים, צריך שכל יש כזה יום אחר, יותר חשוב מהסלמון, מהדגים, יותר חשוב מהכספים שמביאים [לפרנס את אנ"ש], יותר חשוב, שעה אחת יושבים עם הילד מספרים לו [את המעשים הכתובים בתורה. העניין] שהאבא גם לא מכיר את הספורים, האבא גם לא למד גמרא, זה לא עוזר, לא הפאות ולא הזקן. האבא צריך לדעת את הספורים.

ואחרי זה צריך לדעת - איפה יעקב ראה את החלום? הוא ראה את החלום בבאר שבע? ראה את החלום בירושלים? ראה את החלום בבית אל? איפה הוא ראה את החלום? אז אמרנו שלש שיטות. יש חלין דף צ"א עמוד ב, יש סנהדרין דף צ"ה עמוד ב. פותחים את הגמרא, מראים לילדים את הגמרא, יודע את הגמרא, "ויצא יעקב" כתוב צדיק - פנה זיוה פנה הדרך.

קדושת הבית

שְׂמֵצִיִּים עֲלֶיהָ כָּל הַחַיּוֹת, וְהוּא הֵיךְ יוֹצֵא לַיַּעַר וְכָל הַחַיּוֹת מִשְׁתַּחֲוֹת לוֹ - כּוֹרְעוֹת בְּרָךְ, בְּרַגְעַ שְׁעָשׂוּ לְבַשׁ אֶת הַכְּתָנֶת כָּל הַחַיּוֹת כְּרָעוּ לוֹ בְּרָךְ, וְזֶה - הַבְּגָד שְׁעָשׂוּ שֶׁדָּד מִגְּמֵרֹד הֵיךְ עוֹד מֵאָדָם הָרִאשׁוֹן, אַחֲרֵי שֶׁיַּעֲקֹב לְבַשׁ אֶת בְּגָדֵי עֲשׂוֹ וְנִכְנַס לַיַּצְחָק לַיְטוֹל אֶת הַבְּרֻכּוֹת מִיַּד הוּא הַחֲבִיֵּא לוֹ אֶת זֶה, שֶׁרַק כְּשִׁיבֹא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד הוּא יוֹכֵל לְמַצּוֹא אֶת הַכְּתָנֶת הַזֹּאת, כִּי עִם זֶה הוּא גֹהֵז מֶלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם, עִם הַכְּתָנֶת הַזֹּאת אָדָם יְכוֹל לְמַשׁוֹל עַל כָּל הָעוֹלָם, מִי שִׁישׁ לוֹ אֶת הַכְּתָנֶת הַזֹּאת הַכֹּל הוּא יוֹדֵעַ. (אֲרִזִּי הַלְבַּנּוֹן).

אשה צריכה מגיל שלוש – להתפלל על השידוך שלה

כָּל הַקּוֹמָה שֶׁל רַחֵל כָּל הַנְּצַחֲיוֹת שֶׁל רַחֵל זֶה נַעֲשֶׂה מִהַסּוּלְיָה שֶׁל לֵאמֹר. כִּי כָּל רַחֵל הִיא רַק שׁוֹה לְסַלֵּיָה שֶׁל לֵאמֹר, כִּי לֵאמֹר זֶה עֲנֶה "וְעֵינַי לֵאמֹר רַכּוֹת" (בְּרֵאשִׁית כט, יז), כִּי לֵאמֹר מְגִיל שֶׁלֹשׁ מִתְפַּלֵּל עַל הַשִּׁדּוּךְ שֶׁלָּהּ. יְלָדָה צְרִיכָה מְגִיל שֶׁלֹשׁ לְהַתְפַּלֵּל שֶׁיְהִיָּה לָּהּ בְּעַל תְּלִמִיד חֶכֶם, בֶּן תוֹרָה, מְגִיל שֶׁלֹשׁ. וְלֵאמֹר מְגִיל שֶׁלֹשׁ הִיא רַק בּוֹכָה, הִיא הוֹלֶכֶת כָּל יוֹם לְפָרֶשֶׁת דְּרָכִים לְשִׁמוּעַ סְפוּרִים עַל עֲשׂוֹ, מֵהַ עוֹשֶׂה עֲשׂוֹ, שׁוֹדָד, פְּרִץ בְּגָק, הֲרַג אֶת גְּמֵרֹד, שֶׁדָּד אֶת גְּמֵרֹד, לָקַח אֶת הַכְּתָנֶת שֶׁל גְּמֵרֹד. לְגֵמֵרֹד הֵיךְ כְּתָנֶת

קדושת התורה

א"א לנצח את המחשבות – רק ע"י לימוד בעיון

יכול לבער אותם, רק על ידי לימוד בעיון, יש תלת גלגלי חללא דמוחא, וזה לא יכול [להתגבר על המחשבות הלא טובות], רק אם זה מתמלא בתורה ותפלה, בתורה וגמרא ולימוד בעיון אדם יכול לנצח את המחשבות הלא טובות. הוא יסע לציון מיליארד פעם, ידפוק את הראש בקיר מיליון, טריליון פעם, הוא לא יכול לטהר את המוח שלו, רק על ידי לימוד בעיון. הרב'ה אומר בתורה ק"א ק"ה ס"ב ועוד תורות. אדם חושב שהוא נהיה ברוסלב הוא פטור מלימוד הגמרא. (מעלות הצדיקים).

כל מי שבא לברסלב אז הוא רוקד על השלחנות, קופץ, פתאום הוא שותה ויסקי או וודקה, למה? כי אין את החדוזה, הוא לא מחדד את המוח [בלמוד הגמרא], הוא בא ישר עם התלהבות, עם לבונה, הרב'ה רוצה שתלמדו ירושלמי, תלמדו קצות החשן, תלמדו נתיבות המשפט, אדם בלי ש"ס, בלי לחדד את השכל, כתוב בתורה ס"ב, אז אין דע מה שתשיב לאפיקורס כי אדם מלא מחשבות רעות מהיום שהוא נולד, והוא לא

קדושת המידות

השירה – זה הדבר הכי גבוה

שירה שום תפלה לא מתקבלת שום עבודה לא מתקבלת, ולכן שירה זה מעכב את הקרבן, הנמרא שואלת אם שירה בפה או שירה בכלי, מחלוקת רבי דוסא, שאחד אומר שצריך דוקא שירה בכלי דוקא בכינור דוקא בחליל ואחד אומר שאפילו שירה בפה יוצאים ידי חובה אבל שירה חייבת להיות, רבי נתן אמר שאיפה שיש עשרה ברוסלברס צריך לרוץ לשיר אתם, אדם איפה שרואים שירה הוא צריך לרוץ, המנהג זה לברוח כי אדם צריך להיות משיח, אבל כדאי לבטל להיות משיח ולשיר, זה יותר חשוב, אם חזקה היה אומר שירה הוא היה נהיה מיד משיח, ישעיה אמר לו תגיד שירה, הוא אמר אל תגיד מה לעשות. (באר בשדה).

הדבר הכי גבוה זה שירה, כל התפלה זה השירה, אדם בא בשביל הנגונים, הנגונים זה הכי גבוה, כל ניגון הוא כמו אלף תפלות, הנגון זה הכי גבוה מהכל, אדם צריך כל היום רק לנגן, כיון שאי אפשר כל היום לנגן, צריך ללמוד גמרא, שבין נגון לנגון לומדים גמרא, אבל המטרה לנגן כל היום, איפה שמנגנים צריכים לרוץ, יש חתונה יש שבע ברכות יש פדיון הבן יש ברית מילה, איפה שמנגנים צריכים לרוץ, איפה שיש נגון, כי הניגון זה הכי גבוה.

לכן שירה מעכב את העבודה, אם לא אומרים שירה שום עבודה לא מתקבלת, על כל קרבן צריך להגיד שירה, אם לא אומרים

כשאתה נכנס לאמבטיה בחורף:

**בני ברק עשוי
מתבא שוטרי ומתן דוחות**

בס"ד

אכלתי ונושעתי

לאחר תקופה של כמה שעות בהם סבלתי מרעב
מתמשך מכביד ומרעיב

הכנתי לעצמי תביתה וסלט ירקות, אכלתי אותם עם
קצת לחם, ופשוט לא יאמן, כל הרעב נעלם.

ב"ה

די להוריד מערביים 🇫🇮 🇩🇪 🇮🇹

מן העפר באת ומן העפר התפרנסת

צילום: שמחה קופלוביץ

קוויט עבנזית במחסני חמורה 🇫🇮 🇩🇪 🇮🇹

למכירה הסכם
הפסקת אש עם
לבנון
48 שעות אחריות.

80 מיליארד דולר :

30 מיליון דולר :

מחיר בפרטי :

פניה נרגשת

דרושים אנשים וכן נשים שרוצים להשתתף בלהשאיר זיכרון מכל השיעורים של מורינו הרב שליט"א, כפי שמורינו הרב זעק מדם ליבו והרבה לבקש שלא ישאר שום דיבור שלא יכתב ויתפרסם, ושכל דיבור יעלה על הכתב.

אנו עמלים בקרן שביבי אור על כתיבת שיעורי מורינו הרב משחר היסטוריה עד הלום, בא והשתתף בכתיבת שיעורי הרב ואנו נוציא את הדיבורים הקדושים לאור במחיר הקרן

זכרו:

שיעור שכותבים נחרט לנצח במוח,
והדיבורים הקדושים ילוו אתכם לעד.

הכתיבה, זה עבורך.

זה הזכות שלך.

ותועלת לדורות.

בא והשתתף בכתיבת השיעורים, וצור עוד היום קשר

058-3289-318

פִּירְקַת פְּתֻפְתָּה

חֲנֻכַּת אֵל, שְׂבִיבִי

אֲרִי פִּלְזֵי פֶלֶל

הַתְּפִלָּה הַמְּשִׁיחִיתָּהּ

הַזֶּה זֶה מְשִׁיחֵהּ פֶּן יִצְפֶּה

בהגרלה ישנם רק 60 כרטיסים

סיכויי הזכיה גבוהים

הזדרזו להירשם

שבביב
ק"מ

ההגרלה: הגדולה

לקראת הדפסת 7 הספרים החודשים של מודינר
ודכינר הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א
תשפ"ג 3 חלקים | תשפ"ב 3 חלקים | תשע"ו חלק שלישי

60

המשתתפים בהדפסת הספרים
בסך 180 × 10 חודשים

זרכים פעמים

מקבלים שני עותקים של 7 הספרים החודשיים
וכן נכנסים להגדלה הגדולה על:
2 טליתות צמר של מודינר הרב
ציצית צמר של מודינר הרב

אפשרויות השתתפות

ליצירת קשר
ולפרטים נוספים
058-3289-318

נדדים פלוס
מצאו: שבבי אור.
שלוחה: השתתפות
בספרים

העברה
בנק: 12
סניף: 695
חשבון: 68654
עבור: שבבי אור

הוראת קבע
קוד מוסד: 00638
עבור: שבבי אור